

NEMĒGINI PAKALPOT DIEVAM, JA TĀ NAV DIEVA GRIBA

Paliksim vēl uz britiņu kājās, kamēr lūgsim. Nolieksim mūsu galvas.

Kungs, mēs esam laimīgi, ka šorit atkal varam būt Dieva namā, vēl vienā kalpošanā. Un mēs lūdzam, Dievs, lai šorit Tu izlabo mūs tur, kur mēs maldāmies. Parādi mums tos ceļus, pa kuriem Tu esi lēmis mums iet. Un dāvā mums Savu žēlastību un milestību, lai mēs varētu sekot šiem ceļiem un norādījumiem no visas mūsu sirds, lai tajā dienā mēs atrastos Kristū, bez vainas, jo mēs ticam, Kungs, ka Viņa parādišanās būs ļoti drīz.

² Mēs redzam, kā šobrīd piepildās visas tās zīmes, par kurām Viņš runāja, ka tās notiks tieši pirms Viņa Atnākšanas. Un mēs šo brīdi gaidām ar prieku. Kā Ābrahāms tur senatnē gaidīja šo apsolītu dēlu, un redzot, kā uz zemes atnāca tās pēdējās Dieva zīmes, viņš zināja, ka līdz dēla piedzimšanai vairs nav ilgi. Un šobrīd mēs redzam, kā tas atkal atkārtojas. Jēzus pateica mums, ka tad, “kad šīs lietas sāks piepildīties,” lai paceļam uz augšu savas galvas, jo mūsu—mūsu pestīšana tuvojas, “apmulsuma un neziņas laiks, bailes starp tautām, zemestrīces dažādās vietās, jūra kauc, cilvēku sirdis pamirst izbailes.”

³ Mēs aptveram, ka mēs dzīvojam tajā stundā, kad valstis nezina, ko darīt. Izskatās, ka tuvojas vēl viens karš. Cik gan tas būs šausmīgi! Zeme jūk gabalos, zinātnieki saka, ka tuvojas kaut kas drausmīgs. Mēs redzam, ka par to runā Bībele. Tāpēc, Kungs, palidzi šodien mums stāvēt šajā pārmācības namā, un saņemt rīkojumus no mūsu Dieva, lai virzītos uz priekšu šajā tumsas stundā, lai izstarotu Gaismu, jo varbūt tā ir mūsu pēdējā iespēja to darīt. Jo mēs lūdzam to Jēzus Vārdā un Viņa dēļ. Āmen.

Sēdieties.

⁴ Es, protams, uzskatu, ka tā ir liela privilēģija šorit atrasties šeit, šajā lūgšanu namā. Un piedodiet, ka mums šeit nav vairāk vietas, kur jums apsēsties. Un šī vieta ir pilnībā piebāzta, un ārā visur stāv cilvēki.

Jūs, kas šobrīd esat ārpusē, jūs varat klausīties to savā radioaparātā. Es aizmirsu . . . [Kāds saka: “Piecdesmit pieci līdz piecdesmit septiņi.”—Tulk.] Piecdesmit pieci līdz piecdesmit septiņi. Jūs, kas esat ārā un tur autostāvvietās, uz ielas, jūs varat klausīties to savos radioaparātos, starp piecdesmit pieci un piecdesmit septiņi jūsu radio ciparnīcās. Tāpēc mēs centāties . . .

⁵ Tas ir, es biju atceļā uz šejieni, lai mēģinātu novadīt apmēram desmit dienu ilgas sanāksmes, lai runātu par tēmu *Pēdējie Septiņi Kausi*. Tāpēc ka starp šiem Kausiem atrodas Bazūnes. Un es stāstīju jums . . . kad es grasījos sludināt par Septiņām Bazūnēm, ka es izklāstīšu tās kopā ar Kausiem un Mocībām. Un es domāju, ka tas būs piemērots laiks. Es tikko kā atgriezos no Āfrikas, un—un bērniem vēl nav bijušas brīvdienas.

Mans dēliņš Jāzeps ir—ir nedaudz ielaidis . . . viņam dažas nedēļas ir jāpiestrādā pie lasīšanas. Viņš visu nokārtoja, taču viņam sanāca ne visai labi. Tāpēc mēs atstājām viņu Tūsonā, lai tikmēr, kamēr es biju Āfrikā, viņš varētu turpināt nodarboties ar lasīšanu un panāktu iekavēto, kādā no skolām.

Un pēc tam mēs brauksim atpakaļ. Un es nodomāju, ka, kamēr bērņiem ir brīvdienas, es varētu šeit noturēt nelielu sanāksmi ar cilvēkiem un sludināt par šīm tēmām. Taču, kad mēs atbraucām šurp, izrādījās, ka mēs nevarējām sarunāt skolas auditoriju.

⁶ Un es zināju, ka šis lūgšanu nams neder tam, lai sasēdinātu cilvēkus un lai viņiem būtu ērti, kā tas ir vajadzīgs, kad viņi . . . kad man ir šis Vēstījums, tāpēc mums vajadzēja to darīt citādāk. Un desmit vakaru vietā, kurus mēs plānojām novadīt, nu, es nolēmu, ka tās būs tikai divas sanāksmes svētdienā; šajā svētdienā, nākošajā svētdienā un aiznākamajā svētdienā, divas kalpošanas. Tāpēc, un mēs to vispār nereklamējām.

Un tā tad, ja kāds kaut kādā veidā ir dzirdējis, ka divdesmit astotajā, ja Dievs dos, sāksies sanāksmes skolas auditorijā, nu, ja kāds no jūsu draugiem un kādam ir rezervētas vietas viesnīcās, es—es—es to atceltu, saprotiet, tāpēc ka—ka viņi, mums nesanāk nodrošināt visu vajadzīgo. Nevar sarunāt skolas auditoriju.

⁷ Un tagad svētdienas rītos es vēlos sludināt vienkāršu evaņģēlisku kalpošanu. Bet svētdienas vakarā es gribu lūgt par slimajiem. Un mēs uzticamies, ka Dievs atbildēs visiem jums, kuri esat slimi. Es nezinu, kā Billijs ar jums darīs; droši vien viņš izdalīs lūgšanu kartiņas vai vēl kaut kā regulēs sanāksmi. Bet darīsim visu, ko spēsim, lai palūgtu par katru cilvēku šajās nākamajās trīs nedēļās, kurās grasāmies novadīt kalpošanas, ja vien tā būs Tā Kunga griba.

⁸ Un turklāt ļoti bieži ir privātas pārrunas, kāds vienkārši grib tevi satikt uz kādu britiņu kādā jautājumā vai kaut kā tamlīdzīgi. Un mēs grasāmies . . . Cik daudzi šeit grib privātas pārrunas? Paceliet savu roku. Ak! Kurš tad negrib? Nu, tad mēs . . .

⁹ Būs diezgan grūti visus pieņemt, tāpēc uzrakstiet savu lūgumu un atsūtiet, atdodiet to Billijam, un es varēšu tos no viņa paņemt. Un viņš, droši vien, paziņos par lūgšanu kartiņām, kad tās tiks dalītas.

¹⁰ Cik daudz mūsu brāļu-kalpotāju šorit atrodas šeit? Manuprāt, mums pat nebija iespējas. . . Vai jūs kādu no viņiem atpazināt? Cik daudz šorit šeit atrodas kalpotāju, paceliet savu roku? Vai arī, piecelieties. Paskatīsimies, cik daudz šorit starp sanākušajiem ir kalpotāju. O-o, lieliski! Pateicība Tam Kungam par šiem vīriem. Kaut mums būtu laiks iepazīt katru no viņiem, taču esmu pārliecināts, ka jūs viņus redzat. Un mēs. . . Dievs zina viņus viņu kalpošanā, un mēs lūdzam, lai Dievs viņus bagātīgi svētī. Un nav šaubu, ka daudzi no viņiem ir atceļusi savus dievkalpojumus, lai atrastos šeit. Brālis Džuniors Džeksons un, manuprāt, brālis Dons Radels, tur, viņu draudzēs, skan radiopārraide. Un turklāt arī Ņujorkā un citās vietās visā valstī, tas šorit ir katrā draudzē caur privāto telefonlīniju.

¹¹ Es priecājos, redzot, ka šeit sēž brālis Ričards Blērs. Es tikko kā izlasīju vēstuli par vienu varenu lietu, ko Tas Kungs izdarīja tur starp tiem cilvēkiem. Tajā dienā, kā es sapratu. . . Varbūt es kļūdos, brāli Blēr; ja kļūdos, tad izlabo mani. Viņš strādāja, palīdzēja vienam cilvēkam ievilkt elektrības vadus treilerī vai kaut ko tādu, manuprāt, tā. Es lasīju to vēstuli. Un tur kaut ko samainīja otrādi, un kaut kādā veidā elektrība tika ūdenī, kur atradās puisēns, viens. . . tā virieša, kuram piederēja treileris, viņa dēliņš, mazs puisītis, un tas nogalināja puisīti. Viņam uzpūtās vēders. Mēs zinām, ka no elektriskā trieciena, kad no tā nomirst, šādi notiek. Actīņas sastinga; viņa zobi saspiedās.

¹² Brāļi par to ļoti satraucās. Brālis Blērs sacīja, ka viņš domāja kaut kur dabūt rokā mani, lai par to palūgtu, taču atcerējās, ka bija teikts: “Kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā Vārdā, tur arī Es esmu viņu vidū.” Un tēvs no pirkstiem bija ādu norāvis, mēģinot iebāzt pirkstus puisēna mutē, lai to atvērtu. Viņi nometās ceļos un sāka lūgties par puisēnu, un viņš atkal atdzīvojās.

¹³ Vai tā ir taisnība, brāli Blēr? Tas ir viens no mūsu uzticīgajiem brāļiem. Ak, tas puisēns šobrīd atrodas šeit. Nu, paldies Tam Kungam. Brīnīšķīgi. Mēs gribētu, lai tu piecelies, dēliņ. Lūk, mēs pateicamies par to dārgajam Kungam. Vai tas ir puisēna tēvs? Vai jūs esat tēvs? Tā tas ir. Bet, lūk, brālis Ričards Blērs. Mūsu Dievs var izdarīt jebko. Tieši tā. Viņš to ir apsolījis. Mēs dzīvojam varenā, slavējamā Debesu Tēva Dievišķajā Klātbūtnē. Un viss, ko mēs. . . ir iespējams, ja vien mēs varam ticēt.

¹⁴ Vai redzat, ko tas paveic, kā atmaksājas tā cilvēka dzīvē tas, ka viņš tam tic? Izglāba viņa dēliņu. Lūk, Dievam tur bija Viņa uzticamie kalpi, lai. . . brālis Blērs un pārējie, lai palūgtu par to puiku, kad tas bija tādā stāvoklī. Jā, kad kaut kas notiek, atcerieties, jūs esat dzīvā Dieva bērni.

“Kur divi vai trīs ir sapulcināti Manā Vārdā, tur esmu Es.”
Un vēl ir rakstīts: “Viņš ir vienmēr rodams palīgs bēdu laikā.”

Un tas bija ista bēdu laiks, kad tur gulēja tas puisītis, miris, uz zemes, no elektriskā trieciena, kas izgāja caur viņu. Tāpēc mēs pateicamies šorīt Dievam, no visas mūsu sirds, par šim, par šīm lietām, kuras Viņš mums ir darījis.

¹⁵ Lai Dievs svēti arī šos uzticīgos vīrus. Kritiska stāvokļa laikā, lūk, kad ir istais laiks vērsties pie Dieva. Un vērsties pie Viņa un būt draugos, pirms atnāk šis kritiskais brīdis. Mēs to zinām. Ja Dievs pret mums ir labvēlīgs, mēs varam Viņam prasīt jebko, tāpat kā jūs to darītu jebkuram citam draugam, un Viņš ir vienmēr rodams palīgā bēdu laikā.

¹⁶ Es tieši vakardien uz ielas satiku brāļa Džona Martina māsu. Es biju . . . Kāds apturēja mani uz ielas, bet kāds brauca garām un pamāja ar roku. Atgriezoties mājās, ziniet, visapkārt redzi cilvēkus, apstājas un paspiež roku un tā tālāk. Un tā kundze, es atceros, man nesen pazvanīja, kāds ietricās viņai mugurā ar mašīnu, sadragāja viņai mugurkaulu, no augšas līdz apakšai. Viņai būtu bijis jāpaliek paralizētai visu savu atlikušo dzīvi. Šorīt viņa sēž sanāksmē, priecājas par Dieva Klātbūtni. Es tikko kā runāju ar viņu istabā. Es atkal gribu kopā ar viņu palūgt. Un viņa bija . . . Viņa ir kaut kur šeit. Iespējams, nevarēja vairs tikt iekšā.

Taču, lūk, protams, lūk, kur viņa sēž, blakus mums. Tā tas ir. Vai jūs lūdzu nepieceltos tikai uz britiņu, māsa, lai cilvēki varētu . . . Lūk, kur ir kundze, par kuru ārsti pirms dažām dienām sacīja, ka viņa nekad nestaigās, sadragāts mugurkauls un viss pārējais, avārijā—avārijā. Un te nu viņa stāv, vesela.

Ziniet, Bibelē ir teikts: “Un viņi nevarēja neko pret to iebilst, jo tas cilvēks stāvēja viņu vidū.” Tā tas ir. Te ir puisēns, kas tika augšāmcelts no mironiņiem, un te ir tā sieviete ar sadragāto mugurkaulu, viņa stāv mūsu vidū. Tas viss notika tikko, jo Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Svētīts lai ir Tā Kunga Vārds! Cik gan laimīgiem mums būtu jābūt, ka šobrīd dzīvojam Viņa Klātbūtnē un zinām, ka Viņš ir vienmēr rodams palīgā bēdu laikā.

Es priecājos, redzot brāli Veilu, brāli Martinu, tik daudzus šajā ritā. Lai Dievs jūs visus, brāļi, bagātīgi svēti. Un tā, tas ir . . .

¹⁷ Es zinu, ka šeit nav pārāk vēsi, kad šeit ir tik daudz cilvēku, un tomēr, kad es pirms dažām dienām izbraucu no Tūsonas, tur bija apmēram četrdesmit grādu. Bet gandrīz pusnakti bija trīsdesmit četri, tāpēc es jutos tīri labi. Bet Pārkerā, kā ziņoja, bija četrdesmit pieci, tajā piektdienā pirms mūsu aizbraukšanas. Tikai iedomājieties, cik karsti. Protams, tas taču ir tuksnesis.

¹⁸ Un tā, šis nākošās trīs svētdienas. Šodien, manuprāt, ir piecpadsmitais datums, pareizi, vai arī sešpadsmitais; piecpadsmitais, vai pareizi? Astonpadsmitajā un divdesmit astotajā un pirmajā (vai pareizi?) augustā. Divdesmit piektajā . . . Astonpadsmitajā, divdesmit piektajā un pirmajā

datumā notiks kalpošanas dievnamā. Tikai nevajag, ziniet, pārāk daudz to izzinot, jo, paši redziet, mēs nevaram uzņemt tos, kuri jau ir šeit, šeit uz vietas, saprotiet, un kļūst sliktāk. Vienkārši atnāciet, ja varēsiet.

¹⁹ Un vēl es gribu šeit sapulcināt draudzes pilnvarotos. Jo es esmu tāds kā noguris no tā, ka daudzās vietās man atsaka vietu sanāksmes novadīšanai, kad es jūtu vadību to darīt. Tāpēc es domāju pajautāt, vai mēs nevarētu paņemt savu telti un—un to uzslīet, un, ziniet, vienkārši darīt to šādi. Nolikot to kādā laukumā, vai pie kādas fermas, un virzīties no vienas vietas uz otru, kā nu Tas Kungs vedis. Un es jūtu, ka tieši to Viņš daris. Ziniet, saistībā ar to ir kāda vizija. Un es domāju, ka varbūt tas notiek tāpēc ka . . . Lūk, ziniet, bieži, kad kaut kas notiek, mēs domājam, ka tas ir šausmīgi, taču, ziniet, iespējams, to dara Dievs, saprotiet, ievēd tevi tajā visā. Ja Viņš to pateica, Viņš to izdaris.

²⁰ Pirms dažām dienām, daudzi no jums, tieši kādu mēnesi pirms došanās uz Āfriku, daudziem no jums droši vien ir tā lenta, jums, kuri klausāties ierakstus par tēmu *Līgavas izvēle*, kas tika sludināts Kalifornijā. Dažas pēdējās minūtes no tās lentas es pat neatcerējos, ka vispār atrados tur. Taču Tā Kunga Gars atnāca tādā veidā. Es jau biju viņus nosodījis par to, kā viņi dzīvoja un ko viņi darija, un, pēc tam, kad viņu priekšā tik daudz bija sludināts un apliecināts Evaņģēlijs. Un tad pēkšņi Svētais Gars pateica šādus vārdus: “Kapernauma,” redziet, “pilsēta, kas saucies eņģeļu vārdos,” tā ir Losandželosa, “tu līdz Debesīm esi paaugstināta, taču tiksi nogāzta līdz ellei.” Redzat? Un, kad tas bija beidzies, nu, es biju ārpusē, un brālis Maslijs un Billijs bija kopā ar mani. Un viņi sacīja . . . Viņi aizgāja atpakaļ un paskatījās, un it visur uz grīdas gulēja cilvēki, kalpotāji, raudāja un elsoja.

²¹ Un es devos un paņēmu Rakstus. Es sacīju: “Kaut kas par to ir Biblelē.”

Un tur Jēzus pārmeta Kapernaumai, visām tām piekrastes pilsētām, kuras Viņš bija apmeklējis. Viņš taču sacīja: “Kapernauma, tu esi paaugstināta līdz Debesīm, tu tiksi nogāzta ellē.” Viņš sacīja: “Ja Sodomā un Gomorā būtu darīti tādi darbi, kādi tika izdarīti tevī, tās stāvētu vēl šodien.” Bet tajā laikā Sodomā un Gomorā bija jūras dzelmē.

Un uzreiz pēc tam, varbūt pēc kādiem simts gadiem vai tamlīdzīgi, pēc Jēzus pravietojuma, Kapernauma, vienīgā piekrastes pilsēta, kuru Viņš bija apmeklējis, nogrima jūrā zemestrīces dēļ. Un jūs zināt, ka tā bija tieša atbilde Kalifornijai, Losandželosai.

²² Un pēc tam, todien Tūsonā, uzreiz pēc tam, kad es atgriezos, tur bija notikusi liela zemestrīce. Un zinātnieki televīzijā to aprakstīja. Tas bija laikrakstos. Ka todien zemē parādījās plaša,

no Aleutu Salām, tas ir no Aļaskas, apkārt Aleutu Salām, tā ieiet apmēram divsimt jūdzes jūrā, tad atkal iziet Sandjego, apiet apkārt Losandželosai un iziet Sandjego. Un tā atdalījās par vairākām collām. Mājas sašķiebās. Viesnīcas nosēdās.

Un zinātniekiem, kuri piedalījās šajā apspriešanā, tika—tika uzdots jautājums. Jautāja: “Nu, vai tas kādreiz varētu iegāzties?”

²³ Atbildēja: “Vai varētu? Tas iegāzīsies!” Un viņš pielietoja zinātniskus vārdus par to, kā lava ir... Tieši tas ir izraisījis visas šīs zemestrīces apkārt Sandjego un tajā reģionā. Tur ir tas tukšums. Bet tagad tas sāk ieigrūt, līdzīgi kā ieogrūst smiltis, un šobrīd tur ir tikai garoza. Un tā ir atvirzījies par vairākām collām. Viņi paņēma radaru un pārējo un izsekoja plaisu, un to atzīmēja, redzēja, kur tā bija.

Un todien tā plaisa atkal kļuva lielāka par vairākām collām, varbūt par kādām divām vai trim, uzreiz pēc tam, kad tika dots tas pravietojums.

Un tie cilvēki, kas intervēja tos zinātniekus, sacīja: “Nu, mūsu gadsimtā tas droši vien nenotiks.”

²⁴ Viņš atbildēja: “Tas var notikt pēc piecām minūtēm vai pēc pieciem gadiem, taču tas iegāzīsies.”

²⁵ Simsona kundze, man šķiet, ka šovakar viņas šeit nav. Vai arī, es redzu, ka tur sēž brālis Freds, taču es nezinu, kur ir Simsona kundze. Viņa aizgāja un sameklēja vienu pravietojumu, kuru es izteicu aptuveni 1935. gadā vai apmēram tā, un tas teica: “Pienāks laiks,” tas ir ierakstis kaut kur grāmatā, “kad jūra izlauzīs sev ceļu tuksnesī.”

Paskatieties, kas notiks. Ja tie tūkstoši kvadrātjūdžu iegāzīsies zemes lavā, ieslidēs tur iekšā, tad uzreiz aizies bojā daudzi miljoni. Un tas izraisīs tādu paisuma vilni! Neaizmirstiet, līdz pašam Saltonsi, tas atrodas kādus četrdesmit vai piecdesmit metrus zem jūras līmeņa. Tas ūdens varbūt atnāks līdz pat Tūsonai, kad tur pāri ies tas paisuma vilnis. “Un jūra izlauzīs sev ceļu tuksnesī.”

Tautas šķēlas, Izraēls mostas,
Tās ir zīmes, par ko runāja pravieši;
Pagānu laiki ir skaitīti, sodi jau gatavi;
“Ak, atgriezieties, izklīdušie, pie savējiem.”

²⁶ Mēs dzīvojam pēdējā laikā. Un tā, lai Tas Kungs bagātīgi svētī jūs. Kad sāku par to runāt, es aizmirstu par laiku. Tik un tā mēs drīz, diezgan drīz pāriesim Mūžībā.

²⁷ Un tagad Marka Evanģēlija 7. nodaļa un 7. pants, lai paņemtu tekstu tai tēmai, kura tikko kā tika izlasīta no 1. Laiku grāmatas 13. nodaļas. Lai paņemtu tam tekstu, es gribu izlasīt Marka 7:7.

...tie Mani velti cienī, mācīdami tādas mācības, kas ir cilvēku pavēles.

28 Un tā, es zinu tikai un vienīgi Vēstijumu, kuru Tas Kungs man ir iedevis, un es varu runāt tikai par to. Un tagad, šajā ritā, es runāšu par tēmu, kura, manuprāt, būs noderīga. Bet šovakar es gribu runāt par tēmu “ēdiens noteiktajā laikā”, ja tāda būs Dieva griba: *Garīgā pārtika savā laikā*, un kā To saņemt. Bet tagad, šajā ritā: *Nemēgini pakalpot Dievam, ja tā nav Dieva griba*.

29 Dievs ir suverēns. Un šeit mēs redzam, ko izdarija Dāvids, kad lasām Rakstos no 1. Laiku grāmatas 13. nodaļas. Un viņš bija. . . Viņa nolūki bija labi. Taču Dievs nepiešķir mums nopelnus par labiem nolūkiem. Ir tikai viens veids, kā kalpot Dievam, un tas ir darot Viņa gribu pēc Viņa pavēles. Un suverēnajam Dievam nav vajadzības, lai kāds Viņam teiktu, kas ir jādara vai kā to izdarīt. Viņš zina pareizo veidu, kā Viņam to izdarīt. Un tas man liek justies labi. Un no tā mums visiem vajadzētu justies labi, un esmu drošs, ka tā arī ir. Tāpēc ka viens To istenotu *šādi*, bet cits To istenoto *šādi*, un cits citādi.

30 Taču ir vēl kaut kas varens attiecībā uz Dievu: Viņš nav mūs atstājis bez zināšanām, kas ir Patiesība un kā to istenot. Viņš nebūtu taisnīgs, ja sodītu mūs par to, ka mēs izdarījām kaut ko, par ko mēs nezinājām, kā tam ir jātiek izdarītam, un tad uz tā pakļupām. Viņš nav tāds Dievs. Viņš ir Dievs, kas pasaka Vārdu un gaida, ka Viņa bērni Tam ticēs. Un tādejādi Viņš zināja, kas ir vislabākais un kad to darīt, un kā to paveikt. Mums par to ir mūsu domas, taču Viņš zina.

31 Un vēl, ja Viņš ir ieviesis sistēmu, kuru Viņš grasās istenot, bet nepateiktu mums, kas notiks un kā tas notiks, tadā gadījumā mēs, uz tā pakļupdami, tiktu—tiktu attaisnoti mūsu klupšanā; tas ir, cenšoties kaut ko darīt, ikviens tiktu attaisnots. Taču ir tikai viens ceļš, un tas ir Viņa Vārds.

32 Un vēl viena lieta, Mēs redzam, ka Dāvids šeit, ka savā sirdi viņš gribēja izdarīt kaut ko, kas bija labs. Viņam nebija slikta nolūka vai slikta mērķa. Bet māja jeb Tā Kunga šķirsts bija prom no tautas, un viņš gribēja atnest Tā Kunga šķirstu atpakaļ savā vietā, lai cilvēki varētu jautāt Dievam to, kas viņiem bija vajadzīgs.

33 Tā vietā, lai to vienkārši atstātu, mēs. . . Kā būtu, ja brālis Blers un tā puisēna tētis būtu pateikuši: “Nu, tas ir ļoti slikti, bērniņš ir savainots, miris. Droši vien tā nu tas ir?” Taču viņi uzreiz nāca pie Dieva.

34 Kā būtu, ja tā kundze un viņas virs, Evaņģēlija kalpotājs, pirms dažām naktīm jeb dienām, kad tai kundzei bija laužts mugurkauls, kas piecēlās. . . Ārsts sacīja: “Viņa būs paralizēta visu dzīvi.” Kā būtu, ja viņa ar viru būtu pateikusi: “Nu, dārgais, mēs vienkārši ar to samierināsimies”? Taču viņi uzreiz ķērās pie lietas; viņi atnāca pie Dieva. Mēs varētu atsaukties uz tik daudz

ko Bibelē par to, kā cilvēki, kad viņi nokļuva nelaimē, nāca pie Dieva!

³⁵ Nu, toreiz, tajā laikā cilvēkiem bija tikai viena satikšanās vieta, kur viņi varēja satikt Dievu, un tas bija pie šķirsta, zem asinim. Tā joprojām ir vienīgā satikšanās vieta, zem Asinim. Salīdzināšanas vāks tika aplacīts, lai dāvātu žēlastību pielūdzējam jeb prasītājam, kad viņš nāca pie Dieva ar lūgumu. Un Dievam bija arī noteikta kārtība, kura tev arī šādi bija jāievēro, un neko citu Viņš nepieņemu. Viņš nepieņemu nekādus citus nosacījumus; tikai tā, kā to bija noteicis Viņš.

³⁶ Ne pārāk sen es sludināju Vēstījumu daudzi no jums par To zina, ka Dievs satiekas ar pielūdzēju tikai vienā paredzētajā vietā, tajā vietā, par kuru Viņš sacīja: “Es ielikšu Savu Vārdu.” Ja mēs varam atrast to draudzi, kur Viņš ir ielicis Savu Vārdu, tad mēs esam atraduši to vietu. Viņš sacīja: “Es nesvētišu jūs visos vārtos; tikai tajos vārtos, kur Es esmu ielicis Savu Vārdu. Es to ielikšu vienā vietā, un jums ir jātiekas ar Mani tur; un tā ir vienīgā vieta, kur Es ar jums satikšos.” Un mēs noskaidrojām, to izskatot, kur Viņš ieliek Savu Vārdu, un tā ir vienīgā vieta, kur Viņš satiekas ar pielūdzēju. Un Viņa Vārds bija Jēzus Kristus. Dieva Vārds ir Jēzus Kristus.

³⁷ Jēzus sacīja: “Es esmu nācis Sava Tēva Vārdā.” Katrs dēls nāk sava tēva vārdā. Un Viņš atnāca Tēva Vārdā.

“Un nav neviens cits Vārds zem Debess cilvēkiem dots,” vai tas sauktos par metodistiem, baptistiem, prezbitēriešiem, Kristus baznīcu, lai kā tas arī nesauktos. Ir tikai viena satikšanās vieta, kur Dievs satiekas ar cilvēku, un tas ir tad, kad viņš ir Jēzū Kristū, vienīgā vieta. Un visas tās lietas, kas bija Vecās Derības laikā, to attēloja kā prototips. Es gribu, lai jūs to skaidri izprotat. Lūk, šī ir svētdienas skolas nodarbība. Man šeit ir pierakstītas dažas Svēto Rakstu vietas un piezīmes. Es domāju, ka tas palīdzēs jums saprast, ka visas šīs senās lietas notika tāpēc, lai tas kalpotu mums par piemēru.

³⁸ Un tā, mēs redzam, ka Dievam ir savs veids, kā kaut ko izdarīt. Bet Dāvids, vienkārši būdams tik ļoti Dieva svētīts un kļuvis par ķēniņu, viņš vienkārši nolēma, ka viņš tik un tā kaut ko izdarīs Dievam. Taču viņš neizdarīja to pareizi.

³⁹ Mēs ievērojam, ka Dievs atklāj Savu Vārdu Viņa Paša noteiktajā laikā. Lūk, kā gan Mārtiņš Lutērs būtu varējis zināt par šodienas Vēstījumu? Kā to būtu varējuši prezbitērieši? Kā gan varētu Mārtiņš...tas ir, katoļu baznīca zināt Mārtiņa Lutera vēstījumu? Kā gan Džons Veslijs varēja zināt Lutera vēstījumu? Kā Veslijs varēja zināt pentakostu vēstījumu? Vai arī, kā pentakosti varētu zināt šo Vēstījumu? Saprotat? Viņš atklāj to Savā laikā, jo Tā ir Sēkla. Un Tai augot un nobriestot, Viņš atklāj Sevi.

40 Tāpat kā atklājas saules siltums. Kad saule ir maiga un jauna, tā liek sēklai izaugt no zemes; pēc tam, citā saules stadijā, tai izaug lapiņas. Karsta saule to nogalinātu, ja nobriešanas sēklā. . . tas ir, ja tas notiktu nobriešanas laikā. Tāpēc Viņš regulē sauli un regulē dabu, lai tas atbilstu Viņa Vārdam.

Viņš regulē Draudzi, iepriekšnolemto, Līgavu, lai viņi atbilstu tam laika periodam, kurā viņi dzīvo.

41 Pat pati daba šodien stāsta mums, kad mēs redzam, kā šķeļas tautas, ieogrūst zeme, rokas rakstītais ir uz sienas. Mēs redzam draudzi, un kādā stāvokli tā ir.

Mēs redzam Līgavu, un kādā stāvokli ir Viņa. Un mēs zinām, skatoties uz dabu, ka Draudze gatavojas aiziet. Kāds apbrinojams laiks! Tas ir laiks, kuru ilgojās redzēt visi pravieši, šī stunda.

42 Lūk, Viņš atklāj Savu Vārdu tikai Savā laikā. Mārtiņš Luters lasīja to pašu Bibli, ko lasām mēs. Veslijs lasīja to pašu Bibli, ko lasīja Mārtiņš Luters. Pentakosti lasīja to pašu Bibli, ko lasām mēs. Jēzus lasīja to pašu Bibli, ko lasīja farizeji, taču viņiem bija. . . Cenšoties noturēt graudu tā agrīnajā stadijā, kad tas bija nobriešanā, viņi neieraudzīja savu laiku.

Un to pašu šeit bija izdarījis Dāvids.

43 Dievs atklāj šo Vārdu konkrētajā laikā un tam, kuram Viņš izvēlas To atvērt. Dievs izvēlas, kam Viņš To atklās. Viņš to izvēlējās pirms pasaules radišanas. Visas Viņa darbības bija Viņam iepriekšzināmas, apslēptas cilvēkam. Vienkārši Viņš atklāj cilvēkiem tā, kā Viņš vēlas. Tas notiek Viņa izvēlētajā laikā, Viņa izvēlētajam viram. Un Viņš nekad nav izvēlēties kādu partiju vai reliģisku grupu; tas ir izraudzīts cilvēks, lūk, kā Viņš to dara.

44 Un kurš gan uzdrošināsies Viņu koriģēt un sacis: “Lūk, Kungs, Tu esi pieļāvis kļūdu, dodot *tam* viram to kalpošanu. *Tas* cilvēks netic tā, kā ticam mēs”? Kurš gan pateiks Dievam, ka Viņš tajā ir kļūdiņies? Tam vajadzētu kādu daiļrunīgāku par mani, lai ko tādu Viņam pateiktu. Viņš zina, ko Viņš dara. Viņš zina, kuru izvēlēties un kuru neizvēlēties, ko darīt un kā to darīt. Nav svarīgi, cik ļoti mums šķiet, ka tas cilvēks ir piemērots darīt to darbu, Dievs zina, kurš ir piemērots tam laikam un periodam, vai laiku, jeb isto laiku to darīt.

45 Un istis, patiess kristietis, istis, patiess Dievam ticīgais šajās lietās gaida uz To Kungu. Gaidiet savu kalpošanu. Ja jūti aicinājumu, tad pārliecinies, ka tas ir Dievs. Pārliecinies, ka tas ir pareizi. Pārliecinies, ka tas, ko tu saki, atbilst laikam. Bibeles saka: “Bet, kas gaida uz Kungu, atgūst spēku. Viņi ceļas spārnos kā ērgļi. Viņi skrien un nepiekuš. Ja viņi iet, viņi nepagurst.”

46 Paskatieties uz Dāvidu, Israēļa ķēniņš, tikko kā svaidīts. Samuēls izlēja uz viņa eļļu, un viņš bija Dieva izvēlēts būt par

Israēla ķēniņu. Un Dāvids saņēma šo atklāsmi, atvest Tā Kunga šķirstu uz Dāvida pilsētu. Lūk, tur nav nekā nepareiza, taču, redziet, Dāvida pieeja tam bija nepareiza.

⁴⁷ Un tā, tas izskatās šādi: ja tāds virs saņem atklāsmi, tāds varens virs kā Dieva izredzēts ķēniņš, droši vien, neskaitot Kristu, Dāvids bija varenākais ķēniņš, kāds jebkad ir dzīvojis, jo Kristus ir Dāvida Dēls. Un tā, šis varenākais virs, tikko kā svaidīts, atnācis no paša Dieva Klātbūtnes, saņēmis atklāsmi izdarīt kaut ko Dievam un gribēja izdarīt to Dievam; taču šī atklāsmē bija nepareiza. Lūk, tas ir kaut kas ļoti svarīgs. Tas ir saistīts ar mūsu tēmu: *Necenties pakalpot Dievam, ja neesi aicināts to darīt.*

⁴⁸ Paskatieties, Dāvids saņēma atklāsmi. Un ievērojiet, šo atklāsmi nesaņēma pravietis Nātāns. Bet atklāsmi saņēma Dāvids, ķēniņš. Tāpat tas netika apspriests ar Nātānu. Viņš Nātānam neko nepajautāja. Bet vai jūs redzat, ka šeit, Pirmajā Laiku grāmatā, viņš apspriedās ar virsniekiem pār tūkstošiem un virsniekiem pār simtiem? Viņš vispār neapspriedās ar Nātānu. Viņš apspriedās ar cilvēkiem un viņš apspriedās arī ar priesteriem, un tā laika teologiem, rakstu mācītājiem un teologiem. Dāvids sākumā apspriedās, sacīja: “Ja tas ir no Dieva, tad dosimies turp un atvedsim atpakaļ mūsu Dieva derības šķirstu, atpakaļ uz pilsētu, un mēs varēsim apspriesties ar Dievu, pirms mēs kaut ko darīsim.”

⁴⁹ Taču sacīja, ka Saula laikā: “Viņi bija pārtraukuši apspriesties ar Dievu ar šķirsta, ar Urīma, Urīma un Tumīma palīdzību. Viņi vairs to nedarija.”

Dāvids sacīja: “Lūk, atgriezīsimies atpakaļ pie Dieva, mēs visi! Atgriezīsimies pie tā, kas ir pareizs. Dosimies turp un paņemsim šķirstu, un atnesīsim to šurp,” citiem vārdiem sakot, “atnesīsim Dieva Klātbūtni pilsētā. Uzrikosim garīgu atmodu. Atvedīsim atpakaļ cilvēkus.” Viņš saņēma atklāsmi, kas izskatījās laba, taču tā nebija Dieva griba.

⁵⁰ Tā vietā, lai vērstos pie tā avota, pie kura viņam būtu vajadzējis vērsties, viņš apspriedās ar saviem virsniekiem, jo viņš taču tikko kā bija kļuvis par ķēniņu. Un viņš joprojām domāja tāpat kā viņa galvenie virsnieki un viņa augstmaņi.

⁵¹ Pēc tam viņš devās pie formālās draudzes un pajautāja, vai var novadīt pie viņiem atmodas dievkalpojumu. Priesteri, rakstu mācītāji, virsnieki pār tūkstošiem, virsnieki pār simtiem, viņš ar tiem apspriedās. “Vai tā tiešām ir Tā Kunga griba?” Un tie sacīja, ka ir. Taču, redziet, viņš nepajautāja galvenajam avotam, caur kuru vienmēr darbojas Dievs. Saprotiet, viņš to palaida garām.

⁵² Lūk, nolūks viņam bija labs. Viņa motivācija bija laba. Viņa mērķis bija labs, un atnest pilsētā atmodu, atvest cilvēkus atpakaļ pie Dieva, taču viņš neapspriedās tā, kā to viņam bija teicis darīt Dievs, saprotiet, pat visi cilvēki un priesteri piekrita

tam, ka ķēniņam bija taisnība: Viņiem vajadzēja šķirstu atpakaļ pilsētā; lūk, viņiem vajadzēja Dieva Klātbūtni; viņiem vajadzēja atmodu.

⁵³ Taču Dievs nebija apsolijs, ka Viņš atklās Savu Vārdu Viņa laikā cilvēkiem. Viņš nebija solījis, ka istajā laikā atklās To ķēniņam. Dievs nemainās, it nemaz. Viņš nebija devis šādu solījumu.

⁵⁴ Nav svarīgi, cik tas ir patiesi un cik labi ir motīvi, un cik labi ir mērķi, un cik ļoti cilvēki to vēlas un redz vajadzību pēc tā, tajā visā ir jātiek piepildītai Dieva gribai. Lūk, ko es gribu tā pamatīgi uzsvērt, jo es gribu, lai jūs to noteikti ieraugāt, ja—ja vien jūsos mājā Dieva Gars. Lūk, kāpēc es tik ilgi pie tā kavējos. Tas nav tāpēc, lai tērētu laiku jums, kas klausāties pa telefonu vai esat pieslēgušies, bet es—es vēlos, lai jūs to ieraugāt. Ja jums vairs nebūs laika, tad dabūjiet lentes ierakstu. Tāpēc ka tur . . .

⁵⁵ Nav svarīgi, cik ļoti tas ir vajadzīgs un cik ļoti visi ir vienisprātis, ka tas ir vajadzīgs, un cik daudz tā ir Patiesība, viena lieta tik un tā ir jānoskaidro. Vai tā ir Dieva griba?

Lūk, Dievs nav solījis, ka Viņš atklās Savus noslēpumus Saviem ķēniņiem, ka Viņš atklās savus noslēpumus Saviem laudim.

⁵⁶ Līdzīgi kā Mihas, Imlas dēla laikā. Mēs tagad apstāsimies, mēs nebeigsim tēmu, bet paņemsim vēl vienu gadījumu, lai to nostiprinātu un padarītu jums skaidru un reālu, lai jūs nepalaistu to garām.

⁵⁷ Mihas laikā bija . . . Viņš bija nabadzīgs vīrs, un turklāt viņš nāca no nabadzīgas ģimenes. Taču Ahabs, Israēla ķēniņš, tā kā tauta atradās Dieva pakļautībā, viņš bija izveidojis skolu un bija izaudzinājis izmeklētus un kārtīgi atlasītus praviešus, viņam to bija četri simti tajā skolā. Un tie bija ievērojami vīri. Tie nebija vienkārši viltus pravieši. Viņi bija ebreju pravieši, isti vīri. Un ar šo viru palīdzību viņi apspriedās ar Dievu. Un viņi pravietoja. Taču, redziet, kad pienāca izšķirošais brīdis, viņi visi atradās ārpus Dieva Vārda un gribas. [Pārtraukums lēnas ierakstā—Tulk.]

⁵⁸ Tāpēc ka Jošafats ieradās no Jeruzalemes, lai satiktos ar ķēniņu Ahabu, un viņi uzvilka savus tērpus, apsēdās vārtos un atveda praviešus savā priekšā. Sākumā runāja Ahabs: “Mums tur ir vieta pie Gileādas Ramotas, kura patiesībā pieder mums.” Lūk, tas bija TĀ SAKA TAS KUNGS. Jozua to bija sadalījis tautai un iedevis to viņiem, bet to bija sagrābuši filistieši.

Un sacīja: “Šeit mūsu bērniem ir vajadzīga maize, un mums nepietiek zemes, kur šo maizi izaudzēt. Un mūsu ienaidnieki, filistieši, baro savus bērnus, pagānus, no tās pašas zemes, kuru Dievs Jehova iedeva mums.” Tieši mērķi. Un sacīja: “Lūk, mēs, Dieva tauta, mēs sēžam šeit ar saviem bērniem, trūkumā, bet mūsu ienaidnieki baro savus bērnus uz tās zemes, uz kuru

Dievs mūs izsauca no Ēģiptes un mums to iedeva.” Teologu tas uzkurinātu, vai ne? Viņš sacīja: “Vai mēs celsimies un paņemsim mūsu zemi, kuru Dievs iedeva mums?”

⁵⁹ Jošafats sacīja: “Jā, es tev palīdzēšu. Mēs esam brāļi. Tu esi Jūdejā, bet es esmu—es esmu Jeruzālemē.” Vai—vai arī tas bija otrādāk? Manuprāt . . . Nē, pareizi. Es domāju, ka tas . . . Jošafats.

Lai kā tur nebūtu, Jošafats bija labs cilvēks, ķēniņš, taisns virs, kurš mīlēja To Kungu. Ahabs bija remdens ticīgais. Un tā viņi tos atveda, un Jošafats sacīja: “Paklausies, apspriedisimies sākumā ar To Kungu. Mums vajadzētu to noskaidrot.” Redziet, ja vien Dāvids būtu izdarījis to, ko izdarīja Jošafats! Tas sacīja: “Vai tad mums to nevajadzētu izdarīt?”

Un bez kavēšanās, būdams izraēlietis, Ahabs atbildēja: “Noteikti. Man ir četri simti ebreju, tādi kā mēs, ebreju praviēši no mūsu pašu organizācijas. Un es apspriedīšos ar viņiem. Viņi ir praviēši.” Lūk, redziet, vienkārši . . .

⁶⁰ Jūs sakāt: “Tas man ir par piedauzību, brāli Branham. Praviētis?” O-o, jā! Tur bija viens Jeremijas laikā, kurš sacīja, ka viņi tur atradīsies tikai divus gadus. Bet Jeremijam Tas Kungs pateica: “Septiņdesmit.” Viņš aplika jūgu ap savu kaklu, bet praviētis Hananja to salauza. Bet jūs zināt, kas ar viņu notika. O, jā! Ir jāturas pie Vārda.

Un tā šie praviēši atnāca un pravietoja, un sacīja: “Dodies kalnup! Tas Kungs ir ar tevi.”

⁶¹ Un viens no viņiem, manuprāt (es šobrīd neatceros viņa vārdu), tas galvenais, man šķiet, Cedekija, sacīj, viņš uzvilka divus dzelzs ragus un sacīja: “TĀ SAKA TAS KUNGS. Šādā veidā,” lūk, tas virs bija patiess, “tu aiztrieksi savu ienaidnieku līdz pat viņa zemei un paņemsi to, kas pieder Dievam. Tas ir tev dots.” Es nedomāju, ka viņš bija liekulis. Es domāju, ka viņš bija labs cilvēks. Manuprāt, tādi bija visi tie praviēši.

⁶² Jūs teiksit: “Praviēši?” Jā! Atcerieties, ka tieši tas cilvēks, kas atļāva nogalināt Jēzu Kristu, pravietoja, jo tas bija viņa amats. Viņš bija tā gada augstais priesteris. Un, tā kā viņam bija tāds amats, viņš bija tajā amatā, pie viņa nāca Dieva Gars. Tas nenozīmēja, ka viņš bija glābts, tam nebija ar to nekāda sakara. Un viņš pravietoja, Kajafa, jo tas bija viņa amata dēļ.

⁶³ Un tie praviēši, būdami praviēši, būdami praviēšu amatā, pravietoja. Un Dieva Gars nāca pār viņiem, cilvēki ar Gara dāvanām.

⁶⁴ Es saprotu, ka deviņdesmit deviņi procenti cilvēku, kuriem es tagad runāju, ir no vasarsvētku draudzēm. Taču cilvēks bieži, cilvēks, Dievs var darboties ar viņiem, iedot viņiem dāvanu, bet cilvēki sāks izdarīt spiedienu uz šiem cilvēkiem. Ja viņi nav pilnīgi aicināti un Dieva sūtīti, tad tas liks tam virietim vai

sievietei pateikt kaut ko, kas nav Viņa griba, jo cilvēki piespiež viņiem to darīt.

⁶⁵ Kā man vajadzēja palabot tajā mūsu pašu draudzes ganu. Vienrit tur mežā, apmēram trijos no rita, bija pateikts: “Ej, pasaki brālim Nevilam!” Es atnācu pie tevis, vai pareizi, brāli Nevil?

⁶⁶ Visi kā viens: “Brāli Nevil, pravieto par mani. Pasaki man *to* vai *šito*.” Saprotat? Jūs panākat, ka tādā gadījumā viņš pateiks *to*, kas neistenosies.

“Tie, kas gaida,” lai izdibinātu, ko vēlas darīt Tas Kungs. Saprotat?

⁶⁷ Tāpēc tie cilvēki skatījās uz to no fiziskā viedokļa: “Tas pieder mums.” Taču, redziet, viņi nesameklēja Vārdu un Tā Kunga gribu.

⁶⁸ Pēc tam atnāca Miha, un viņam bija vizija. Jūs ievērosiet, ka sākumā viņš to pārbaudīja. Sacīja: “Uzgaidiet. Dodiet man šo nakti. Atļaujiet man izdibināt, un varbūt rītdien es varēšu dot jums atbildi.” Viņš ļoti nesteidzās ar “TĀ SAKA TAS KUNGS”, it kā piekritot pārējiem praviešiem. Viņš sacīja: “Es pateikšu tikai *to*, ko sacis Dievs.”

Un mēs redzam, ka nākamajā dienā Dievs pateica viņam, kas notiks. Un tas bija pilnīgā pretrunā ar *to*, ko sacīja tie pārējie. Tas bija pretēji visai tai skolai. Un viens no viņiem pat pienāca un tādēļ iesita viņam pa seju. Taču, redziet, viņš gaidīja. Pēc tam, kad viņš *to* bija izdarījis, viņš salīdzināja savu pravietojumu, savu viziju, ar rakstīto Vārdu, un tā pilnībā sakrita ar Vārdu.

⁶⁹ Kad kāds saka, ka viņam ir “atklāsme kristīt cilvēkus ‘Tēva, Dēla un Svētā Gara’ Vārdā”, tad tas ir pretrunā Vārdam. Nevienam no viņiem *to* nekad nedarija. Kad saka, ka: “O-o, mēs stāvēsim par *to*, *to* un vēl *šito*,” un tā tālāk, tas ir pretrunā Vārdam. Kad cilvēki saka, ka viņi “netic čūskas dzimumam”, tad tas ir pretrunā Vārdam. Visas tās pārējās lietas, kas ir pretrunā Vārdam. Tam ir jābūt saskaņā ar Vārdu un istajā laikā.

⁷⁰ Un tā, ja vien tā būtu izdarījis Dāvids! Šķirsts būtu atgriezies, taču ne tajā laikā; tam nebija vietas.

⁷¹ Lūk, paskatieties, kad viņi devās turp, lai paņemtu šķirstu, visas augstās amatpersonas sacīja: “Tas ir tieši tas, kas vajadzīgs, Dāvid. Slava Dievam! Mums ir vajadzīga atmoda.” Tie bija isti pentakosti, šodien; baptisti, prezbiterieši. “Dāvid, tu esi mūsu ķēniņš! Tu esi. . . *Tāds un tāds* kapteinis un *Tāds un tāds* majors, un *Tāds un tāds* ģenerālis būs tavā sanāksmē. Nu, viņi saka, ka tieši tas ir vajadzīgs, Dāvid. Visa valsts ir tavā pusē.”

Lūk, kas notiek šodien. Es negribu valsti. Es gribu Dievu, pat ja nebūs neviena cita.

⁷² Dāvidam bija visi kapteiņi. Viņš sadarbojās ar militārajiem spēkiem. Viņš sadarbojās ar visām konfesijām, ar visiem

teologiem, ar visiem, visi ar viņu bija vienisprātis. Tāpat izdarīja Ahabs un citi Rakstos; taču viņam nebija Dieva, jo viņš bija ārpus Dieva gribas. Es ceru, ka mēs to saprotam.

⁷³ Ievērojiet, viņi izdarīja visas reliģiskās lietas, ko vien varēja. Viņi, iespējams, izkāra paziņojumus un visu pārējo: "Liela atmoda! Šķirsts tiks atnests atpakaļ. Mums būs atmoda. Mēs to paveiksim."

⁷⁴ Paskatieties, viņš aizsūtīja dziedātājus. Viņš aizsūtīja cilvēkus ar arfām, taurēm, un viņi izdarīja pilnīgi visu reliģisko, ko vien zināja; bet Dieva tajā joprojām nebija.

Mēs redzam, ka atkārtojas kaut kas līdzīgs, vai ne?

⁷⁵ Viņi paņēma visus dziedātājus. Viņi paņēma arfu spēlētājus, tauru pūtējus; sievietes, vīriešus, lai kas tur arī nedziedāja. Viņi paņēma viņus visus uz turieni, un viņi izdarīja pilnīgi visas reliģiskās darbības.

Es negribu to teikt, taču man tas ir jāsaka. Tieši tā šodien notiek šajās konfesijās, Vasarsvētku draudzes un visi pārējie dara ikvienu dziedāšanas un gavilēšanas reliģisko darbību.

⁷⁶ Ievērojiet, Dāvids gavilēja no visa spēka, viņš blāva un lēkāja, un viņš izdarīja visas iespējamās reliģiskās darbības un kustības; bet Dieva tajā joprojām nebija. Un viņa motivs un viņa mērķis, un viss pārējais bija pareizs. Taču viņš ar to devās nepareizā virzienā. Saprotat? Viņš bija izdarījis visas reliģiskās darbības; gavilēja, dziedāja, viņam bija ipašie dziedātāji, ipašie gavilētāji, viss pārējais. Viņi dejoja garā. Viņi bija izdarījuši visu reliģisko.

⁷⁷ Kaut kas līdzīgs mūsu varenajiem mūsdienu krusta kariem. Viņi grib iekarot Kristum pasauli. Nekā tāda nebūs. Lielas, spožas atmodas, varenas lietas notiek; ja vien viņi spētu aptvert, ka tie laiki ir beigušies. Viņa ir nolemta. Taču viņi būvējas, veic kampaņas, organizācijas un visu pārējo. Taču rezultāti ir gandrīz tādi paši, kā tas bija Dāvida laikā, tas nedarbojās.

⁷⁸ Mēs dodamies un novadam atmodu. Mūsu lielie, daži no mūsu lielajiem šodienas evaņģēlistiem saka, ka sešās nedēļās viņi dabū trīsdesmit tūkstošus jaunpievērsto; bet paiet gads, viņi atgriežas un nevar atrast pat trīsdesmit. Kaut kas nav pareizi. Lūk, kas tas ir, tieši to bija izdarījis Dāvids. Lielas amatpersonas, svarīgi cilvēki, lieli sludinātāji, lielas skolas, lielas autoritātes, bet joprojām viņi apspriežas ar veco konfesiju tā vietā, lai ieskatītos sejā Dieva Vārdam un ieraudzītu, kad iestājas istais laiks. Ir barība, ko var izaudzēt tikai noteiktā gada laikā.

⁷⁹ Tagad paskatīsimies, kas notika. Kaut arī viņu... Viņu reliģiskās emocijas un citas lietas bija varenas, viņu nolūki bija vareni, viņu kampaņa bija varena, viņu dziedāšana bija varena, viņu dejošana bija varena, viņu gavilēšana bija varena, viņu mūzika bija varena, un viņiem bija šķirsts. Bet kāds labums ir

no šķirsta, ja nav Dieva? Tā ir tikai koka kaste, pāris akmens plāksnes.

Tieši tāpat kā piedališanās vakarēdienā, kristības. Kāds labums ir no kristībām, ja tu vēl neesi atgriezies no grēkiem? Kāds gan labums no tā, ja tu piedalies vakarēdienā, kļūdams par liekuli, ja tu nedzīvo tādu dzīvi un netici visam Dieva Vārdam? Ņem tikai daļu no Tā, nevis pilnīgi visu no Tā, tas parāda, ka kaut kas nav pareizi.

⁸⁰ Lūk, kad tas viss notiek, tagad paskatīsimies, kas notiek, kad Dievs, Viņa periods un Viņa laiks, netiek ņemti vērā; tikai cilvēciskās idejas.

⁸¹ Daudzi cilvēki man ir teikuši: “Kāpēc gan tu neatbrauc šurp un nenovadi sanāksmi? Nu, mēs taču tevi aicinājam. Paraksti *šito*, *to* un vēl *to*.”

Gaidiet! Varbūt jums to gribas, taču ko par to saka Dievs? Daudzi cilvēki man ir teikuši. . . Man ir bijuši ielūgumi, ir bijušas pārrunas, personīgas pārrunas un pārējais, kas ir gaidījis veselu gadu. Gaidiet! Kā gan es zināšu, ko sacīt, pirms Dievs man pateiks, ko sacīt? Saprotiet, ir jāgaida! Lūk, kāpēc es saciju: “Izraksti to. Man ir jāredz, ko saka Viņš.” Saprotat? Gaidiet! “Tie, kas gaida uz To Kungu, atgūs savu spēku.” Vai pareizi?

⁸² Ievērojiet, viņi apspriedās tikai ar tā laika priesteriem, teologiem, konfesijām. Un, paskatieties, šādi darot, apspriežoties ar priesteriem un apspriežoties ar sanāksmi, apspriežoties ar cilvēkiem, viņi to izdara nepareizi.

⁸³ Ievērojiet, šķirsts bija Vārds. Mēs zinām, ka tā tas ir. Tāpēc ka šķirsts ir Kristus, un Kristus ir Vārds. Saprotat? Šķirsts jeb Vārds nebija nolikts tā sākotnējā, iepriekšnolemtajā, oriģināli noteiktajā pozīcijā. Ak, tikai nepalaidiet to garām, draudze!

Viss bija nevainojami, un viss izskatījās labi, šķita, ka tuvojas liela atmoda; tikai tāpēc ka viņi neapsprieda to ar isto personu! Viņi apspriedās ar priesteriem, apspriedās ar augstām amatpersonām, apspriedās ar teologiem, apspriedās ar dziedātājiem, un visi bija vienisprātis, un tā varenā militārā organizācija un arī valsts spēki. Visi bija vienisprātis uztaisīt varenu sanāksmi, taču viņi neapspriedās ar Dievu. To nebija darijis Ahabs, to nebija izdaruši pārējie. Ak, tas tik ir brīdis!

⁸⁴ Tagad nepalaidiet to garām. Viņiem tas neizdevās, jo viņi nebija apspriedušies. Un šādi darot. . . Skatieties. Ejot pie priesteriem, ejot pie teologiem un ejot pie militārajiem spēkiem, bet pat neņemot vērā viņiem sūtīto Dieva vēstnesi tam laikam, Nātānu, viņi izdara to nepareizi. Viņi aizgāja un paņēma šķirstu, un uzlika to uz jauniem ratiem, uzlika to uz jauniem ratiem jeb uz “sākas jauna konfesija”, nevis darija to tā, kā bija devis, noteicis Dievs. To vajadzēja nest uz levītu pleciem. Taču, redziet, kad tu sāc nepareizi, arī tālāk tu turpināsi nepareizi.

⁸⁵ Ja lode tiek nomērķēta uz mērķi, bet tu jau pašā sākumā izkustini stobru par vienu tūkstošdaļu, tad pēc simts metriem tur jau būs divpadsmit centimetru novirze. Tu sāki nepareizi.

⁸⁶ Ak, Dievs, palidzi mums zināt, ka tas viss ir sācies nepareizi, šī laika varenie krusta gājieni, tā sauktie. Tas nav apspriests ar Dievu. Tas ir apspriests ar priesteriem un reliģiskiem cilvēkiem. Tas ir apspriests ar organizācijām. “Nu, vai varat uzriktot *to un to*? Manuprāt, ja vien mēs varētu savākt visus kopā!” Nevāciet visus kopā. Vienkārši dabūjiet Dieva Vārdu par to.

⁸⁷ Pēc tam mēs ieraugām, ka tad, kad viņi tā dara, ko tad viņi izdara? Viņi joprojām turpina virzīties ar to pašu viņu veco reliģisko programmu, kas ir ārpus Dieva Vārda un Dieva gribas. Tas jau sen ir miris, tas viss jau sen ir novitis.

⁸⁸ Tas bija novitis Kunga Jēzus laikā. Viņi to nezināja. Sacīja: “Ja jūs būtu pazinūši Mozu, tad jūs pazītu Mani, jo Mozus sacīja, ka Es nākšu.”

Sacīja: “Mūsu tēvi ēda mannu tuksnesī.”

⁸⁹ Atbildēja: “Viņi visi ir miruši!” “Aklie,” tā Viņš tos nosauca, farizejus, reliģiskos liderus. “Ja vien jūs nenoticēsiet, ka Es esmu Viņš, jūs mirsiet savos grēkos.” Taču viņi nenoticēja. Viņi bija tik ļoti nostiprināti savos ceļos. Viņiem to vajadzēja pēc viņu metodes.

⁹⁰ Tieši tā to izdarīja Dāvids. Viņš to izdarīja pēc savas metodes, tāpēc viņš vienkārši sacīja: “Vai zināt, ko es darišu? Mēs dodamies uz priekšu.” Viņam bija atklāsme. “Mēs dodamies uz priekšu, tāpēc mēs izdarīsim to jaunā veidā. Brīnumu laiks ir beidzies, tāpēc mēs vienkārši izveidosim sev vēl vienu organizāciju. Mēs uztaisīsim jaunus ratus, parādot, ka ir sācies kaut kas jauns.” Kāds viltus pravietojums!

⁹¹ Jums ir jāatgriežas pie tā, kā to teica darīt Dievs. Tas tika likts uz levītu pleciem, tas ir, tas atradās virs viņu sirdīm. Šķirsts, Vārds, nav jānes uz kādas jaunas konfesijas, nav jānes uz kāda cilvēka teorijām, bet gan sirdi. Konfesijām nav jāoperē ar Dieva Vārdu; ar To ir jāoperē cilvēka sirdij, kurā Dievs var atnākt un Sevi atklāt. Un, ja tas atklājas saskaņā ar Vārdu, tad tas ir Dievs; ja nē, tad tas nav.

Un vēl, Vārds konkrētajam laikam! Protams, farizejs varēja pateikt: “Kurš var mums teikt, ka mēs nevaram darīt *to un darīt šito*? Tādu kārtību mums noteica Mozus.”

“Bet Mozus arī sacīja . . .”

Sātans sacīja: “Ir taču rakstīts: ‘Viņš tiks Saviem eņģeļ . . .’”

⁹² “Bet ir arī rakstīts,” sacīja Jēzus.

Īstais periods, īstais laiks! “Ja vien jūs būtu zinājuši Mozu! Jums ir savs apsūdzētājs, Mozus. Ja jūs zinātu Mozu, tad jūs zinātu Mani,” Viņš sacīja, “jo Mozus rakstīja par Mani. ‘Tas

Kungs jūsu Dievs cels Pravieti jūsu vidū, no taviem brāļiem; Viņu klausīsiet.” Ja vien viņi būtu zinājuši Mozu, viņi būtu zinājuši Viņu.

⁹³ Tagad klausieties ļoti uzmanīgi, nepalaidiet to garām. Redziet, pirmkārt, kad viņi apspriedās ar priesteriem, apspriedās ar augstajām amatpersonām, apspriedās ar armiju, apspriedās ar visu draudzi, ar kaimiņiem, lai sanāktu kopā šai gaidāmajai varenajai sanāksmei, viņiem neizdevās izdarīt to pareizi. Viņi neapspriedās ar Dievu. Un šādi darot, neatgriežoties atpakaļ un nepaskatoties, kāds tieši tas bija laiks!

⁹⁴ Ak, brāli, paklausies. Kādā laikā dzīvojam mēs? Kāds tas ir periods? Kādā tieši stundā mēs dzīvojam? Tas nav laiks tām lietām, par kurām viņi runā. Tas jau ir aizgājis. Dieva sods jau ir pavisam tuvu. Jūs redzat, kā tas sāk parādīties. Vai atceraties to akmeni tur kalnā? Tiesas stunda! Vai jūs atceraties to atklāsmi jeb viziju par Līgavu? Tikai uzturēt Viņu ierindā. Neļaut Viņai izjaukt soli.

Ievērojiet: “Uz priesteru pleciem!”

⁹⁵ Dāvids un visi priesteri, kuriem patiesībā nebūtu vajadzējis to pieļaut, taču kas tas bija? Priesteriem būtu vajadzējis to saprast. Rakstu mācītājiem, teologiem būtu vajadzējis to saprast, jo Vārds teica tā nedarīt.

⁹⁶ Un šodien, kad viņi grib pateikt: “Ak, Jēzus Kristus nav tāds pats vakar, šodien un mūžīgi. Tā ir mentāla telepātija. Tas ir *šitas*, *tas* un vēl *kaut kas*.” Viņiem neizdodas ieraudzīt apsolīto Vārdu. “Ak, tas bija tajos senajos laikos.”

Dāvids sacīja: “Ak, nu, uzgaidiet britiņu. ‘Uz priesteru pleciem’ tas bija toreiz, kad izgāja Mozus. Protams, šodien mēs, mēs to liksim uz jauniem ratiem. Man ir atklāsmes par to.”

⁹⁷ Priesteri sacīja: “Āmen, Dāvid!” Redziet, viņus bija ietekmējusi viņu jaunā ekumēniskā padome, ka viņiem visiem vajadzētu būt kopā un darīt to *tā* un *šitā*, lūk, kāpēc paklupa priesteri. Viņi neapspriedās ar isto personu. Viņi neizdarija to pareizi, tāpēc viņi nokļuva nepatīkšanās. Jā.

⁹⁸ Baidos, ka šodien ļoti daudzās lietās... Kad viens liels skolotājs, viens no ievērojamākajiem vasarsvētku draudzes, kolokar stāvēja reliģiskās grupas priekšā Čikāgā, bija paredzēts, ka es noturēšu to sanāksmi ar uzņēmējiem, bet es domāju, ka tajā laikā būšu Āfrikā, tomēr sanāca, ka atgriezos tieši dienu pirms tā sākās, un viņi izvēlējās varenu pentakostu intelektuāli, un viņš piecēlās un pateica viņiem, ka šī ekumēniskā kustība ir no Dieva, un pateica, ka viņi visi atgriežas atpakaļ, ka pat katoļu baznīca atgriezīsies atpakaļ savā sākotnējā stāvoklī, visiem runājot mēlēs kā par pierādījumu un tā tālāk, un nemaz nezina, ka tās ir velna lamatas!

⁹⁹ Un kāds vīrs, ko Es nezināju, reizēm tu iestādi sēklu, bet tu nezini, kas notiks, taču Pilnā Evaņģēlija uzņēmēju prezidents, uzreiz pēc tam, kad šis varenais runātājs apsēdās, viņš sacīja: “Man nav noslieces teikt kaut ko pret mūsu sludinātājiem, taču brālis Branhams teica, ka tas notiks citādāk. Viņš sacīja, ka tas aizvedis līdz zvēra zimei.”

Tas sacīja: “Bet brālis Branhams nezina, par ko viņš runā.”

Saciņa: “Mēs esam . . . ticam, ka viņš zina.” Redzat?

¹⁰⁰ Un Čikāgā, sacīja: “Cik daudzi šeit gribētu, lai es iznāku un izstāstu savu versiju par to?” Sāka blaut un saukt.

Redziet, tu stādi sēklas; tu nezini, kas notiks. Vienkārši turpini sēt Sēklu. Kad pienāk tā stunda, daži no viņiem ir . . .

¹⁰¹ Tāpat kā Toms, viņš bija teju vai pēdējais, kas ieraudzīja To Kungu. Bet viņam vajadzēja Viņu ieraudzīt, lai Viņam noticētu. Redziet, kad viņi ieraudzīs, kā tas notiek. Ak, Toms ienāca, bet viņš nedaudz kavējās.

¹⁰² Lūk, kad viņi redz to, kas bija pravietots un kā piepildās pateiktais TĀ SAKA TAS KUNGS, tad viņi saka: “Iedodiet mums no jūsu Eļļas.” Saprotat?

¹⁰³ Taču tagad pievērsiet uzmanību, ietekme. Reizēm lieli puīši sanāk kopā. Tu dzirdi, kā viņi saka: “Ievērojamais *Tāds un tāds*, un liels *Tāds un tāds*, mūsu liels . . .” Nekad tā nedariet.

Mūsu vidū nav neviena liela. Ir tikai Viens liels, un tas ir Dievs. Mēs esam brāļi un māsas. Man nav svarīgi, ka tu esi gans draudzē ar pieciem cilvēkiem, tas nepadara tevi mazu; tas padara tevi par brāli, saprotiet, ja tu esi patiess pret Dieva Vārdu. Nav svarīgi, kas un kā; tas nepadara tevi par mazāku. Dievam nav mazu bērnu un svarīgu bērnu. Viņam vienkārši ir bērni. Viņi visi ir tādi paši.

¹⁰⁴ Ievērojiet, Dievs Pats atnāca no Godības zilonkaula pilim, lai kļūtu par vienu no mums. Nu, kurš tad ir tas liels? Ieņēma . . . Viņš nenonāca šeit lejā, lai ieņemtu priesteru, bet gan kalpa veidu. Mazgāja to pašu mālu, kuru Viņš bija radījis, kājas Saviem apustuļiem un pārējiem. Nu, kurš ir liels?

¹⁰⁵ Taču tie cilvēki bija zem citas ietekmes. Viņi nesaprata. Viņi domāja, ka notiks kaut kas jauns, nē, ka notiks kaut kas, par ko Dievs nebija sacījis. Viņi izdarīja to nepareiza veidā.

Lūk, ko viss šis entuziasms, kad . . . tas sākās jau toreiz, jau sen, katrai konfesijai noteikti vajadzēja kādu Dievišķo dziedinātāju; katrai konfesijai noteikti vajadzēja *to*, *šito* un vēl *kaut ko*. Katrai konfesijai noteikti vajadzēja savu Dāvidu. Katrai vajadzēja *to*, *šito* un vēl *kaut ko*. Vai redzat, kas notika? Notika tas pats, kas šeit. Tas pats. Ietekme!

¹⁰⁶ Tika ignorēts Vārds tam periodam, laikam, kurā viņi dzīvoja.

¹⁰⁷ Paskatieties, “levitu pleci”, tāds bija Dieva sākotnējais, paredzētais veids, kā to darīt. “Nesiet šķirstu uz levitu pleciem.” Viss, izņemot to, bija pretrunā. Tas, ko Viņš pateica, tieši to Viņš ar to domāja. Dievs nevar mainīties. Tieši tāpēc stāviet ar Viņa Vārdu! Man ir Rakstu vieta, jā, Pirmā Laiku grāmata 15:15, ja vēlaties to pierakstīt. Ievērojiet.

¹⁰⁸ Un tā, skatieties, lūk, sekojot Dievam. Es gribu, lai tas it kā ierakstās jūsu prātos. Lai ievērotu Dieva baušļus, lai darītu jebko priekš Dieva pareizi, lai kalpotu—kalpotu Dievam pareizi, ir pieci nosacījumi, lai pareizi veiktu Dieva kalpošanu.

¹⁰⁹ Un tā, Dāvids šeit darija Dievam pakalpojumu. Viņš darija visu, ko vien zināja, ja neskaita to, ka Dievs bija atstāts ārpusē. Saprotat? Viņš darija kaut ko pareizu, kaut ko labu cilvēkiem, kaut ko labu draudzei.

¹¹⁰ Taču ir pieci nosacījumi, es gribu, lai jūs tos atceraties. Nav nozīmes, cik ļoti patiesi to darot ir cilvēks, darīdams Dievam pakalpojumu, tas, ir jāizpildās šiem pieciem nosacījumiem.

Pirmkārt, ir jāpienāk Viņa laikam tā istenošanai.

¹¹¹ Kā būtu, ja—ja Mozus būtu atnācis un sacījis: “Mēs būvēsim šķirstu un peldēsim lejup pa Nilu, tāpat kā to izdarija Noas”? Noas laikā šķirsts bija tā istā lieta, taču ne viņa laikā.

¹¹² Kā būtu, ja Jēzus būtu atnācis un teicis: “Lūk, Es jums pateikšu, ko mēs darīsim. Mēs vienkārši uzkāpsim kalnā, tāpat kā to izdarija Mozus, un dabūsim jaunu likumu deklarāciju”? Saprotat? Ha! Viņš bija tas likums. Saprotat?

¹¹³ Tev ir jābūt Viņa laikā. Tam ir jābūt Viņa laikā. Vai tagad jūs to sapratāt? Tam ir jābūt Viņa laikā. Tam ir jābūt Viņa laikā, stundā un laikā.

¹¹⁴ Un tam ir jāatbilst Viņa Vārdam, kas ir ticis izteikts. Tas ir nosacījums. Man ir vienalga, cik labi, jūsu prāt, būtu *tas* vai *šitas*, vai vēl *tas*. Tam ir jābūt saskaņā ar Viņa Vārdu, saskaņā ar Viņa laiku un Viņa stundu.

Un tam ir jābūt atbilstoši iedotam, tam cilvēkam, kuru Viņš ir izraudzījis šim darbam.

¹¹⁵ Mani neinteresē, cik daudz lielu viru. Lūk, ķēniņš Dāvids, tikpat varens kā jebkurš no viņiem. Viņš bija ķēniņš pār tautu. Taču Dievam bija veids, kā to darīt, un Viņš bija pateicis viņiem, kā Viņš to darīs. Taču viņi to neizdarija.

¹¹⁶ Tam ir jāatbilst Viņa Vārdam, jāatbilst Viņa laikam, jāatbilst Viņa programmai.

¹¹⁷ Un tam ir jābūt caur to cilvēku, kuram Viņš ir izvēlējis to iedot un izdarīt. Mozus mēģināja no tā aizbēgt: “Paņem kādu citu.” Taču Dievs izvēlējās šim darbam Mozu. Daudzi no viņiem; arī Pāvils mēģināja no tā aiziet; daudzi citi. Taču tam ir jābūt caur to, kuru Viņš ir izvēlējis tam darbam.

Un sākumā tam ir jāatnāk pie Viņa praviešiem. Dieva Vārdam ir jāatnāk pie Viņa praviešiem. Āmosa grāmata 3:7: “Dievs Tas Kungs neko nedara, To sākumā neatklājis praviešiem, Saviem kalpiem.” Ceturtais.

¹¹⁸ Un pravietim ir jābūt apstiprinātam caur Dieva Vārdu.

¹¹⁹ Lūk, jums pieci nosacījumi. Tam ir jābūt šādi. Viņa stundā, Viņa laikā, kad Viņš pateica, ka tas būs; un tas cilvēks, ko Viņš ir izvēlējis; un tam ir jāatnāk pie pravieša; un tam pravietim ir jābūt apstiprinātam pravietim. Mēs redzam daudzus tādus Bibēlē, tas nāca pie praviešiem, un tas nebija apstiprināts. Mūsu Pravietis ir Jēzus Kristus.

¹²⁰ Un tā, tagad paskatieties, saprotiet, Dievs nebija atklājis to viņiem tā, kā to atklāj Viņš. Viņi bija pieņēmuši Dāvida metodi. Viņi bija pieņēmuši priesteru metodi. Viņi bija pieņēmuši rakstu mācītāju, teologu metodi, nevis Dieva metodi. Nātāns bija, viņš bija tā laika pravietis. Vēlāk Nātāns pateica viņiem, kā to darīt. Taču, redziet, viņi to izdarīja, neapspriežoties ar Nātānu. Nav it nekas teikts, ka tas būtu apspriests ar Nātānu. Visa ietekme, notiek varenas lietas! Un, ak, man prātā nāk tā dziesma: “Ļauj saglabāt . . .”

Palidzi man, Kungs, kad sirdis liesmo,
Ļauj manu lepnumu man pazemot (lai neietu
kopā ar visiem pārējiem), tik Tavu Vārdu
piesaucot.

Māci nepaļauties man uz to, ko dara citi,
Vien gaidīt lūgšanā, kad atbildi no Tevis
saņemšu.

Redziet, lūk, kā tas ir. Ļaujiet man ieraudzīt, ka tas notiek pareizajā veidā, tad tas ir ticams.

¹²¹ Un tā, Dievs atklāja to viņiem caur Dāvidu un caur kalpotājiem, un caur cilvēkiem, un caur virsniekiem pār tūkstošiem, un virsniekiem pār simtiem, bet nevis caur Natanaēlu, kuram bija TĀ SAKA TAS KUNGS. Un Tas Kungs pateica, ka Viņš neko nedarīs, līdz, pirmkārt, neparādīs tā perioda pravietim, ko darīt. Vai saprotat, ko viņi izdarīja? Viņi pa taisno devās ārpus Dieva Vārda, aizgāja un uzlika šķirstu uz jauniem ratiem. Saprotat? Tā viņi ķērās tam klāt, neatkarīgi no Dieva baušļa un Dieva paredzētās metodes.

Un tieši tas ir noticis šodien, draugi. Lūk, kāpēc mums ir bijušas tik daudzas lielas kampaņas un viss pārējais, un nekādu rezultātu. Vēl vairāk bezdievības, vairāk grēka, vairāk . . . Es jums saku, ar šo valsti ir cauri; ne tikai ar šo valsti, bet arī ar citām valstīm. Šī valsts, tāpat kā Anglija citā periodā, ir kļuvusi par visu citu valstu prostitūtu.

¹²² Mozambikas biezokņos, četri simti astoņdesmit jūdzes no civilizācijas, džungļos, jaunieši-bitņiķi klausās Elvisu Presliju, kratidami savas galvas un lēkādami šurpu turpu, lūk tā, visas

nakts garumā, paliekot. . . Vai arī tie mazie radiouztvērēji, kas uztver no tūkstoš jūdžu attāluma, līdz pat Rodēzijai, uztver Elvisu Presliju. Un viņi vēl saka: “Viņš ir ļoti reliģiozs, viņš un Pets Būns, un pārējie.” Tas taču ir šī laika Jūda, un nezina to. Slikti ir tas, ka viņi domā, ka viņiem—ka viņiem ir taisnība.

Vai tad Jēzus neteica šim Lāodikejas Draudzes Periodam: “Tu esi kails, nelaimīgs, nožēlojams, akls, bet nezini to”? Nezina to!

¹²³ Nu, pentakostu jaunieši tur Āfrikā un citur, saka: “Nu, Elvis Preslijs, viņš dzied tik jauki kā neviens.” Bez šaubām, tā dziedāja arī Dāvids; bez šaubām, tā darija arī tie dziedātāji, taču tas atnesa nāvi nometnē. Vai redzat, kur viņi atrodas, kur šodien atrodamies mēs, draugi?

¹²⁴ “Levītu pleci”, lūk, kāda bija Dieva oriģinālā metode to darīt. Bet viņi to uzlika uz jauniem ratiem. Lūk, tas nekad nenostrādās. Viņi neapspriedās tā, kā tas bija jādara. Saprotat? Tāpēc viņi devās to istenot, taču nedarija to pareizajā veidā.

¹²⁵ Un tieši tas ir noticis šodien. Kad cilvēks, nav nozīmes, cik patiesi, cenšas izdarīt Viņam pakalpojumu ārpus Viņa paredzētās atklāšanas metodes, viņi to sabojās. Dievs ir noteicis tam Savu metodi. Cilvēks, nav svarīgi, cik patiess, ja mēģināsi izdarīt to ārpus tā, tu—tu visu sabojāsi.

¹²⁶ Līdzīgi kā izdarija Balaams, Balaama laikā. Dievs pateica Balaamam, tam pravietim. Viņš bija pravietis, pravietis Balaams. Viņš bija pravietis, un pie viņa atnāca skaidrs Vārds, sacīja: “Neej uz turieni. Tie ir Mani izredzētie. Tā ir Mana izvēle.”

Un Balaams apvienojās ar amatpersonām, militāristiem, sludinātājiem un ievērojamām personām, un sacīja: “Nu, es—es saku jums, ka ķēniņš būs. . .”

Redziet, precīzs Dāvida piemērs, šodienas piemērs. Vienkārši paņemiet visu kā prototipu un jūs to ieraudzīsiet. Vai jūs to redzat? Sakiet: “Āmen.” [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Redziet, redziet, tieši tāpat kā tagad.

¹²⁷ Taču garīdzniecība pateica, priesteri sacīja, rakstu mācītāji sacīja, teologi sacīja: “Tieši tā tas ir jādara.” Taču tas nebija īstais veids, un pierādījās, ka tas nebija.

¹²⁸ Un Dievs pateica Balaamam, un tas bija pravietis, sākumā Viņš tam pateica: “Neej uz turieni.”

¹²⁹ Taču visu to pārējo cilvēku ietekme piespieda viņu darīt pretēji tam, kā bija pateicis Dievs, un atmodas vietā tas kļuva par lāstu. Ak, protams, viņš devās turp un mācīja cilvēkiem, sacīja: “Uzgaidiet! Vai zināt ko?” Sacīja: “Mēs esam—esam moābieši. Jūs taču atcerieties, Lata meita ir mūsu karaliene. Mēs esam cēlušies no viņas. Mēs esam no vienām asinīm. Mēs visi esam. . . Mēs, visas konfesijas, esam vienādas.” Neiesaistieties tajā lietā.

Turieties no tā pa gabalu. Saprotat? Un tā viņš sacīja: “Mēs visi esam vienādi. Nu, jūsu ļaudis ir tādi paši kā mani ļaudis. Mēs varam saprecēties viens ar otru, lai mums izveidotos ista ekumēniskā padome. Saprotat? Mēs visi varam apvienoties un atkal atgriezties pie tā, kā bija sākumā.”

Dievs to nolādēja. Šis grēks Israēlam nekad netika piedots. Tas palika ar viņiem visu viņu atlikušo laiku. Tas nekad netika piedots. Kopā ar to viņi aizgāja bojā tuksnesī. Tā tas ir. Tāpēc ka viņi nepielietoja Dieva paredzēto metodi caur Viņa apstiprināto veidu kā to darīt.

¹³⁰ Ievērojiet, tas, ko viņi izdarīja, kļuva par iemeslu Israēla nāvei tuksnesī. Un Jēzus sacīja: “Viņi visi aizgāja bojā un pazuda.” Paskatieties, kas tur toreiz stāvēja ar Mozu, Jozua un Kālebs, tajā—tajā programmā.

¹³¹ Un vēlreiz, lūk, Dāvids, tas, ko izdarīja viņš. Un, kad viņš to izdarīja, ko tas atnesa? Tas atnesa patiesa cilvēka nāvi.

Lūk, es ceru, ka mēs joprojām esam pieslēgušies, un es gribu, lai jūs to izdzirdat it visur valstī.

Tas, ko izdarīja Dāvids, neapsprīzoties ar Nātānu un nesaņemot vajadzīgo Tā Kunga Vārdu, tas izraisīja patiesu cilvēku nāvi. Tieši tā. Viņš izstiepa savu roku, viņš, kurš bija dzīvojis šķirsta klātbūtnē; tas bija iznests no viņa—viņa mājas. Un vērsis klupa, un šķirsts gāzās zemē.

¹³² Viņi jau bija izdarījuši nepareizi vienu lietu, divas lietas. Pirmkārt, viņi vispār neapsprīdās ar Nātānu. Otrkārt, viņi devās turp, neapsprīzoties ar Dieva Vārdu. Kas. . . Tajā laikā Samuēls bija Vārds. . . Un viņš vispār neapsprīdās ar Tā Kunga Vārdu. Pēc tam, kad viņi tā izdarīja, viņi devās pretēji Dieva Vārdam.

Un šis te labais cilvēks, kurš bija pieskatītājs, viņš bija biskaps, nodomāja: “Nu, es negribu, lai Dievs nokrīt,” tāpēc viņš uzlika savu roku uz šķirsta. Bet viņš nebija levīts, un viņš nomira. Trīs lietas!

¹³³ Tā pamatīgi aizdomājieties un pavērojiet, ko šodien ir izdarījušas konfesijas. Redziet, viņi ir to noraidījuši, nosaukuši to par “viltus mācību”. Saprotat? Paskatieties, kur viņi atrodas. Viņi dabūs savu ekumēnisko padomi, tieši tā. Sauc to par “mentālo telepātiju”, kad pats Dievs apstiprina, ka tā ir Patiesība, pierādot, ka tā ir Patiesība. “Ak, viņi ir tikai un vienīgi mulķu bariņš,” viņi saka, “nezina, par ko paši runā.”

Tā tas ir, mēs nezinām. Bet mēs vienkārši sakām Viņa Vārdus, bet Viņš zina, par ko Viņš runā, saprotiet. Es nevaru To izskaidrot, neviens nevar, bet Viņš—Viņš—Viņš To pierāda.

¹³⁴ Tagad paskatieties. Šodien daudzi patiesi ticīgie, kuri nāk pie Kristus, kas ar visu sirdi vēlas atnākt, tiek nogalināti garīgi tieši tādā pašā veidā. Daudzi patiesi cilvēki iet uz katoļu baznīcu

un vēlas kļūt par kristiešiem, iet uz metodistiem, baptistiem, uz Kristus baznīcu un pat uz vasarsvētku draudzi, redziet, un grib kļūt par kristiešiem, un viņi uzliek tam savu roku, pievienojas viņiem.

¹³⁵ Un, kad Dāvids ieraudzīja notikušo, tas viņu pamodināja. Tikai nepamosties pārāk vēlu, brāli. Viņš ieraudzīja, ka atnāca nāve.

Parādiēt man rezultātus. Ko šī tā saukta atmoda, cilvēku atgriešana atpakaļ baznīcās, ir devusi valstij, ir devusi ticīgo ķermenim? Neko citu, kā vien uztaisījusi jaunas organizācijas un konfesijas, vienmēr tas pats, vairāk locekļu un tā tālāk. Vai valsts ir kļuvusi labāka? Viņi saka, ka viņi būs. . .

¹³⁶ “Amerika. Dievs svēti Ameriku. Tā—tā ir valsts, kristīga valsts.”

Tā ir tūkstošiem jūdžu tālu no kristīgas valsts. Es pat vairs nelūdzu par to. Kā es varu lūgties par to, kad tā neatgriežas, redzot varenos Dieva spēkus, kas tiek demonstrēti tās priekšā; un noliedz to, un aizver Tam durvis, un aiziet prom? Es atdošu to Dieva rokās. Bet viņa dodas tik uz priekšu. Un tagad tā nogrims. Vienkārši vērojiet, kas notiek.

¹³⁷ Daudzi patiesi cilvēki pievienojas kādai organizācijai vai grupai, vai kaut kādam kultam, un tur viņi garīgi nomirst. Tu viņiem neko nevari pateikt. Viņiem tas viss jau ir ieborēts: “Nu, bet šie biskapi sacīja tā. Un *tas* teica tā, *šitas* teica šitā.” Tu parādi viņiem tieši šeit, Dieva Vārdā, kur tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS. “Bet mūsu mācītājs. . .”

Nav svarīgi, ko saka tavs mācītājs, nav svarīgi, ko saku es vai saka kāds cits. Ja tas ir pretrunā Dieva apstiprinātajam Vārdam, stundai, laikam, Vēstījumam un visam pārējam, tad aizmirsti par to. Turies no tā pa gabalu. Un man būs jāstāv jūsu visu priekšā Tiesas Dienā, un jūs to zināt. Un es to vispār neteiktu, zinot, ka es jau esmu vecs vīrs. Es. . . Ne jau tas, ka es kaut ko zinu, bet Viņš zina. Es vienkārši sekoju tam, ko Viņš pateica.

¹³⁸ Paskatieties šodien uz tiem lielajiem krusta gājieniem, kuri mums ir bijuši viscaur valsti. Ir pierādījies, ka tas viss bija velti. Un vai tad Jēzus neteica šeit, Lūkas 7:7: “Velti mani pielūdzt?” Velti Dāvids atveda šķirstu. Velti Ahabs apmācīja tos praviešus. Velti Balaams paņēma to naudu. “Mācīdami kā Mācību cilvēku baušļus.” Skaitās tikai Dieva baušļi, nav nozīmes, cik patie. . .

¹³⁹ “Tie cilvēki ir ļoti patiesi.” Tas ir dzirdams tik bieži: “Viņi ir tik patiesi.” Tas neko nenozīmē. Jehovas liecinieki, septītās dienas adventisti un visi tie kultu iziet šeit uz ielām un dara to, ko neviens no mums nedarītu. Katoļi stāv uz stūra un ubago un tā tālāk, tur ir tādi ordeņi, bet tur ir bagātības miljonu un miljardu dolāru vērtībā, tik un tā ubago. Patiesi, protams. Baznīcas iet un—un sludina, un tā tālāk, un kalpotāji stāv aiz kanceles un

dara visu iespējamo, lai dabūtu savā draudzē jaunus locekļus; taču tas ir jauns šķirsts.

Ir tikai viens Šķirsts, kuram ir jāseko, un tas ir Dieva Vārds. Ja kaut kas ir pretrunā šim Šķirstam, turies no tā pa gabalu! Tas ir uz jauniem ratiem, nevis uz Dieva pleciem. Pareizi. Turieties no tā pa gabalu. Lai jums nav ar to nekā kopēja.

¹⁴⁰ Mūsu lielās kampaņas, miljoniem un miljoniem ir nožēlojuši grēkus. Bet es šaubos, vai no tiem visiem tur paliks simts. Saprotiet, tas nav bijis it nekas.

Pēc tam paskatieties uz Vārda apsoliĵumu.

¹⁴¹ Jūs sapratīsiet, ka tas ir cietis neveiksmi, un mēs zinām, ka tas ir cietis neveiksmi. Daži no mūsu lielākajiem atmodas vadītājiem valsti šodien saka, ka tas ir pilnībā izgāzies. Draudze zina, ka tas ir cietis neveiksmi. Visi zina, ka tas ir izgāzies. Nu, bet kāpēc gan? Kāpēc tas ir cietis neveiksmi?

Tas bija labam mērķim. Tas bija ar nolūku atvest cilvēkus Dieva Klātbūtnē, varenas kampaņas. Un miljoniem cilvēku iztērēja savu naudu un ieguldīja to lielās kampaņās. Un visas baznīcas sanāca kopā, lielas auditorijas un lielas lietas, un notika varenas lietas. Kāpēc gan tas cieta neveiksmi? Tāpēc ka viņi neatpazīna to stundu, kurā viņi dzīvoja.

Nav brīnums, ka Jēzus stāvēja un Savā sirdi Viņš raudāja. Asaras ritēja lejup pa Viņa vaigiem, un Viņš sacīja: “Jeruzāleme, ak, Jeruzāleme, cik reižu Es esmu gribējis tavus bērnus pulcināt, kā vista pulcina savus cālišus (tu esi ar akmeņiem nomētājusi visus praviešus, kurus Es pie tevis sūtīju,) bet tu negribēji! Taču tagad tava stunda ir pienākusi.”

¹⁴² Vai tad jūs nejutat, kā Svētais Gars kliedz jūsu? “Ak, Savienotās Valstis un pasaule, cik reižu Es esmu gribējis sapulcināt jūs, bet jūs negribējāt. Tagad jūsu stunda ir pienākusi. Pie jums ir atnācis jūsu izprieču dievs, jūsu izvirtības dievs, jūsu Sodomas un Gomoras dievs.” Pat mūsu mazajiem bērniņiem, bitlu frizūras un sieviešu matu griezumai uz sejām, sākas tie visi izkropļojumi. Mūsu sievietes ir pazudušas. Tas ir aiz izpirkšanas robežas. Mūsu vīrieši ir kļuvuši par lieliem memmesdēļiņiem, staigā apkārt mazās, isās biksītēs un uzvedas kā meitenes, un mati nokarājas aizmugurē. Mēs esam sodomieši, un mūs sagaida uguns un Dieva dusmas.

¹⁴³ Vai jūs zināt, kā Viņš to satrieks, kā Viņš to iznīcinās? Tā, kā Viņš to ir darījis vienmēr. Kad prostitūta izdrija kaut ko nepareizu, viņa tika nomētāta ar akmeņiem līdz nāvei; viņi paņēma akmeņus, lai nogalinātu to sievieti, kas bija prostitūta. Lūk, kā Viņš iznīcinās draudzi. Bibelē ir teikts, ka Viņš liks lit krusas graudiem no debesīm, kuri būs piecdesmit kilogramus smagi, un Viņš tos nomētās ar akmeņiem. Kurš tad Viņu apturēs? Kāda gan zinātne sacīs, ka tas nav iespējams? Viņš to izdarīs.

Tāpat kā Viņš uztaisīja šķirstu un nogādāja Nou pa ūdeni drošībā, Viņš atkal to izdarīs Savai Draudzei.

Un saskaņā ar Viņa paša likumiem un Viņa paša ceļiem, Viņš nomētās ar akmeņiem ar prostītūtu, kas pārkāpa laulību ar ķēniņiem un virsniekiem pār simtiem un tūkstošiem. Viņš nomētās to līdz nāvei, saskaņā ar Viņa paša likumiem, kurus Viņš iedibināja. Kurš tad pateiks Viņam, ka Viņš nevar uztaisīt krusas graudus?

¹⁴⁴ Pajautājiet kādam, kurš zina, kā izveidojas lietus piliens. Tas izveido apli un tad caur gaisa straumi atgriežas atpakaļ; paceļas augstāk un augstāk, līdz sasniedz noteiktu svaru, un tad krit lejā.

Viņš, Dievs, kurš . . . gravitācija nespēja noturēt Viņu uz zemes, un Viņš pacēlās debesis. Dievs, kurš izveidoja gravitāciju, var izveidot arī pietiekami lielu gaisa plūsmu, lai uztaisītu tādu graudu, kas svērtu piecdesmit kilogramus. Viņš pateica, ka Viņš to izdarīs, un Viņš to izdarīs. Kurš gan pateiks Viņam to nedarīt? Viņš to izdarīs, tāpēc ka Viņš tā pateica.

¹⁴⁵ Mēs dzīvojam pēdējās dienās. Mēs stāvam pie pašas tiesas stundas. Kāpēc? Viņi mēģina ēst veco mannu, kura nokrita jau pirms piecdesmit gadiem, vasarsvētku draudze. Svētuma Baznīca mēģina to, kas pirms divsimt gadiem. Luterāņi, apmēram pirms trīssimt vai vairāk gadiem, pirms daudziem simtiem gadu. Viņi mēģina ēst veco mannu. Ak, brāli, tas viss ir sastāvējis. Tas ir samaitājies. Tajā . . . tajā ir—tajā ir . . . Nu, es vienmēr esmu sacījis, ka tajā ir kāpuri, tārpi. Tas tevi nobeigs, ja tu to ēdīsi.

¹⁴⁶ Pārbaudiet, vai Dāvids, vai kāds no tiem pārējiem ņēma vērā tās stundas Maizi.

Ja vien priesteri un pravieši, un sludinātāji, un teologi, skolas un konfesijas, ja vien viņi būtu ņēmuši vērā to stundu! Taču tagad tas viņiem vairs nenāks par labu. Tas jau ir aizgājis. Tas it nemaz vairs nepalīdzēs. Ar viņu ir cauri. Viņa šķērsoja to robežliniju pirms kādiem pieciem gadiem, starp nožēlu, tiesu un žēlastību.

¹⁴⁷ Pievērsiet uzmanību, kas pēc tam? Ko vēl var izdarīt? Kas ir jāizdara? Apspriedisimies ar pravieti, Bibli, kurai mēs nevaram ko pielikt vai no Tās atņemt. Ja mēs to izdarīsim, Dievs izņems mūs no Dzīvības Grāmatas.

Bibelē ir teikts, Maleahijas 4. nodaļā, kas notiks šodien. Atklāsmes grāmatas 10. nodaļa, kā tiks atvērti Septiņi Zimogi un atklāsies visi tie noslēpumi, kas bija noslēpti visu šo reformatoru laikā! Viņš ir pateicis, ka tā tiks izdarīts. Tas ir Bible, TĀ SAKA TAS KUNGS. Dievs to ir pilnīgi, nevainojami to noteicis; un apstiprina, ka Tā ir Patiesība ar zīmēm, brīnumiem debesis, gaisā, un visu ko citu jau trīsdesmit trīs gadus.

Vai jūs domājat, ka viņi Tajā ieklausīsies? Nē. Viņi ir miruši. Viņi ir ielikuši savu roku tajā, kas ir nonāvējis visu. Nē, neieklausīsies; neieklausīsies, nekad vairs.

¹⁴⁸ Kad tas notika, tad Dāvids to ieraudzīja. Ak, Dievs, sūti mums Dāvidu, kurš redz, kur viņš stāv, kurš var paskatīties un ieraudzīt, ka Dievs ir devis solījumu, ko un kā Viņš daris šodien. Dievs to pateica tieši šeit, Savā Vārdā, kā Viņš to daris.

¹⁴⁹ Dievs pateica Miham. Miha pārbaudīja savu vīziju četršimt godājamu praviešu priekšā. Viņš pārbaudīja savu vīziju, lai noskaidrotu, vai tā ir pareiza. Viņš atskatījās uz to, ko bija teicis pravietis pirms viņa, lai uzzinātu, kas notika. Viņš paskatījās atpakaļ, un viņš ieraudzīja, ka Elija, stāvēdams tur, sacīja: "Ahab, suņi uzlaizis arī tavas asinis." Lūk, tad viņš ieraudzīja, ka tā vīzija pilnībā sakrita ar Dieva Vārdu, tāpēc viņš to paziņoja. Un viņam bija taisnība. Pareizi. Nebija svarīgi, ko teica tie visi pārējie, viņš cieši turējās pie Vārda.

¹⁵⁰ Tagad paskatīsimies uz to vīziju, kas mums ir šodien. Vai tā ir baznīcu būvēšana; vai parādīsies kas jauns; vai notiks varenas lietas? Vai arī tā ir tiesa? Atskatieties un ieraugiet šodienas apsoliĵumu, ieraugiet, kādā laikā mēs dzīvojam.

¹⁵¹ Tu teiksi: "Nu, slava Dievam, brāl, es esmu patiens. Es pievienojos draudzei. Man ir humanitāro zinātņu bakalaura grāds. Es to paveicu." Tas ir labi, tas ir jauki, nekas pret to; tas pats bija Dāvidam, tas pats bija tā laika priesteriem, tas pats teologiem. Taču tas bija pretrunā Vārdam.

¹⁵² Dievs pateica, kā Viņš to izdaris šodien, kā Viņš visu atjaunos, ko Viņš atkal daris. Viņš apsoliĵa atjaunot. Tieši tā. Joēla grāmatā 2:28 Viņš apsoliĵa, ka Viņš atjaunos. "Es atjaunošu", saka Tas Kungs, "visus tos gadus, ko ēda kāpuri." Viņiem bija . . . Redziet, tas ir tas pats tārps; tas ir dažādās dzīves attīstības stadijās. Un, kad katoļi sāka noēst, pēc tam luterāņi, metodisti, vasarsvētku draudzes un tā tālāk; Viņš sacīja: "Es visu atjaunošu Draudzei, būs tieši tā, kāda tā bija pašā sākumā."

¹⁵³ Paskatieties uz to vīziju, kas bija tovarar. Tieši tā pati Ligava, kas nāca no *šīs* puses, nāca no *tās* puses. Pēc tam, kad bija aizgājušas tās prostitūtas savās drānās, viņām tur bija visas *tādas* lietas, un deĵoja rokenrolu un sauca sevi par Draudzi.

Jūs teiksiet: "Nu, mēs neko tādu nedarām."

Tāds jūs redz Dievs. Ne jau tas, kā sevi redzat jūs paši. Tā jūs redz Dievs. Neviena cilvēks neredz, ka viņš maldās. Bet, kad tu ieskaties Dieva Vārda spogulī, Tas pasaka, vai tev ir taisnība vai nē. Ja Dāvids būtu tā izdarījis, viņš būtu ieraudzījis savu kļūdu. Ja Ahab būtu tā izdarījis vai arī tie pravieši tā būtu izdarījuši, viņi būtu ieraudzījuši, ka viņi kļūdās.

¹⁵⁴ Apstiprināts pravietis sacīja: "Ahab nomirs, un suņi uzlaizīs viņa asinis." Un viņa pravietojums precīzi ar To sakrita. Tā viņš

zināja, ka viņš nekļūdās. Pat Jošafatam tas būtu bijis jāierauga un jāzina. Kad Miha redzēja viziju, viņam ar tā laika cilvēkiem nebija pārāk labas attiecības, taču viņam bija TĀ SAKA TAS KUNGS. Viņam bija taisnība.

¹⁵⁵ Paskatieties, tagad mēs pārnesīsim to uz mūsu dienām, kad mēs redzam, kā mēs tuvojamies šai vareņajai stundai.

Paskatieties, ko centās izdarīt arī Dāvids. Man šeit ir neliela piezīme par to. Viņš centās atnest šķirstu uz Dāvida pilsētu, uz savu konfesiju.

¹⁵⁶ Atskatieties uz to laiku, kad Tas Kungs pirmo reizi runāja tur uz upes: “Kā Jānis Kristītājs bija sūtīts, lai būtu priekšvēstnesis pirmajai atnākšanai. . .”

Brāli, Asamblejas nespēja to pieņemt, tāpat nespēja Apvienotie, viņi visi. Viņiem vajadzēja, lai tāds būtu viņiem. Ak, viņiem bija tā jādara, saprotiet, tieši tā. Viņiem visiem vajadzēja to atnest uz viņu pašu māju.

¹⁵⁷ Viņš gribēja atvest to uz Dāvida pilsētu. Kāpēc? Tam nebija sagatavota vieta.

Un tieši tāpēc nav iespējams atnest Vēstījumu uz konfesiju. Vārdu, Šķirstu, Kristu, “to pašu vakar, šodien un mūžīgi”, un visu Viņam piemītošo, tu nevari To atnest uz savu organizāciju. Viņi nekad Tam nenoticēs, jo tur nav Tam vietas. Vai tad Bibelē nav teikts, ka Viņš ir Laodikejas Perioda draudzes ārpusē un mēģina tikt iekšā?

Dāvida pilsētā vietas nebija, un nebija nozīmes, cik tas bija uzticīgi un cik tas bija vareni, un—un tā tālāk. Tur tik un tā nebija vietas. Tam bija jāatrodas Jeruzālemē. Lūk, kur tas devās vēlāk, kad pravietis pateica viņiem, ko ar to darīt. Saprotat? Bet Dāvidam bija jāatnes tas pašam uz savu pilsētu. Tam nebija sagatavotas vietas.

¹⁵⁸ Mūsu šķirsts ir Kristus, un viņi To neuzņems. Kristus ir Vārds; viņi To neuzņems. Viņi grib savu ticības mācību, savu konfesiju, jaunu šķirstu, jeb—jeb jaunu nesēju. Viņi grib, lai to nestu konfesija; jaunu šķirstu. Ha!

Atcerieties, Kristus ir mūsu Šķirsts! Vai ticat, ka Kristus ir Vārds? Tātad, lūk, kas ir šis Šķirsts. Vai pareizi? Labi. Kristu nevar aiznest uz Viņa pareizo vietu ar nekādas konfesijas ratiem. Viņš darbojas ar vienu cilvēku, nevis ar grupu. Viņš nekad nav darbojies ar grupu; ar vienu personu. Viņš taču pateica, ka Viņš tā nedarīs. Ja Viņš tā darītu, tad Viņš būtu pretrunā Savam Vārdam, Amosa 3:7. Jūs nevarat likt Tam melot. It nekādi. Tā ir Patiesība.

¹⁵⁹ Taču, redziet, viņi mēģināja. Šķirstu nevar nest nekāda organizācija. Tajā ir pārāk daudzas galvas. Saprotat? To nevar izdarīt. Viņš apsoliņa, ka Viņš to šādi nedarīs, un Viņš to nedarīs. Viņš sacīja. . .kad Viņš apsoliņa—kad Viņš apsoliņa izdarīt to

kaut kā citādāk? Lūk, kāpēc Viņš deva solījumu, ka Viņš to nedarīs.

Dzīniet prom tās domas. Es to sajūtu. Saprotat?

¹⁶⁰ Tāpēc Viņš—Viņš apsolīja, ka Viņš darīs to noteiktā veidā, bet kaut ko pretēju tam Viņš nedarīs. Saprotat? Tikai Viņa oriģinālajā veidā, saskaņā ar to, ko Viņš pateica Amosa grāmatā 3:7, lūk, kā Viņš to darīs. Un tam ir jābūt apstiprinātam un pierādītam kā pareizam.

Un tā, jūs zināt, ko Viņš ir apsolījis šodien, tāpat Viņš šodien to dara. Tas ir tieši tas, ko Viņš pateica, ka Viņš darīs. Viņš atvērs šos Septiņus Zimogus un visu, ko Viņš izdarīs; atklās tos visus noslēpumus, kā visas šīs kristības un pārējais bija tik ļoti saputrots. Un te nu tas ir, Viņa visistākajā Klātbūtnē. To pierāda zinātne. To ir parādījušas debesis. Cilvēki stāv, skatās uz to un redz, kā tas notiek. Nav nevienas lietas, ko Viņš būtu pateicis un Viņš nebūtu to istenojis. Lūk, lūdzu. Vienkārši, lai jūs ieraudzītu, kur mēs šodien atrodamies.

¹⁶¹ Lūk, ikviens cilvēks, kuram ir Viņa Gars, zina to; ja uz viņa ir Dieva Gars, viņš zina, ka Tā ir Patiesība, jo Dieva Gars nerunās pretēji Vārdam. Nē, nē. Tas precīzi sakritis ar Vārdu.

Tu saki: “Man ir Svētais Gars. Es skaļi gavilēju; es runāju mēlēs. Es deju Garā.” Dievam tas neko nenozīmē. Saprotat?

Dāvids toreiz izdarīja to pašu, faktiski to pašu. Viņi dziedāja no visa spēka, un viņš gavilēja no visa spēka. To darija arī visi pārējie, un viņi šoļoja taisni nāvē. Pareizi. Tam ar to nav nekāda sakara.

¹⁶² Skaitās tikai Vārds, Tā Kunga Vārds. “Tie, kas gaida uz To Kungu.” Tieši tā. Redziet, tie, kuros atrodas Dieva Gars, skatās uz apsolījumu šodienai un vēro, un gaida, kamēr viņi To ierauga. Tad viņi saka: “Te nu Tas ir.” Dievs To viņiem atklāj.

¹⁶³ Tāpat kā Nātānaēls. Filips aizgāja un atrada Nātānaēlu. Nātānaēls sacīja: “Nedaudz uzgaidi. Es zinu, kas ir apsolīts, bet man Tas ir jāredz.” Un, kad viņš To redzēja, viņš sacīja: “Tas ir istais.”

Tā sieviete sacīja: “Nu, es zinu, es esmu dzirdējusi visvisādus teologus. Es esmu darījusi to un to. Un es pati esmu lasījusi Biblii, un es zinu, ka mēs esam. . . Ka nāk Mesija, kurš to visu darīs, tāpat Tu droši vien esi Viņa pravietis.”

Viņš sacīja: “Es esmu Viņš.”

¹⁶⁴ Viņa sacīja: “Nāciet, paskatieties uz kādu Cilvēku, tas ir Tas.” Viņa gaidīja, līdz ieraudzīja Mesiju, kuru apliecināja Dieva Vārds, tad viņa sacīja: “Tieši to mēs esam gaidījuši jau četrsimt gadus. Mums nav bijis pravieša, neviena. Tas ir Viņš, un Viņš Pats saka, ka Tas ir Viņš.” [Pārtraukums lentes ierakstā—Tulk.] “. . . tur un paskatieties uz Cilvēku, Kurš pateica man to, ko es biju izdarījis.”

Taču priesteri gribēja Viņu nogalināt, un galu galā viņi to izdarija. Saprotat?

Taču viņi nevar šodien nogalināt Viņa Garu. Tā tas ir. Nē, viņi nevar Viņu nogalināt. Tas atrodas šeit, lai mūs ievestu, tāpēc mēs esam pateicīgi. Paskatieties, cik varens ir Dievs, cik vareni ir Viņa darbi, tie nevar neizdoties!

¹⁶⁵ Un tā, Dievam ir paredzētais un oriģinālais veids, kā visu izdarīt, un Viņš nekad nerikosies pretēji tam.

¹⁶⁶ Lūk, Viņš ir apsolijs pēdējās dienās to, ko Viņš izdaris. Un Viņš atsūtīja viņiem, mums Vēstījumu; un šis Vēstījums tiks apstiprināts, tāpat kā bija apstiprināts Elija, kā bija Elisa, kā Jānis Kristītājs. Un Tas pievērsis cilvēku sirds ne jau konfesijai, bet atpakaļ pie sākotnējiem, apustuliskajiem tēviem, atpakaļ pie Vārda. Kā tas viss jau ir ticis apstiprināts. Kā tad, kad septītais eņģelis sāk bazūni pūst, Atklāsmes 10. nodaļa: “Bet septītā eņģeļa vēstījuma dienās, šie noslēpumi, kuri visi ir bijuši. . .”

“Kāpēc gan metodisti darija *to*, bet baptisti un Kristus baznīca, un Jehovas liecinieki, kāpēc viņi visi *to* darija?”

“Šie noslēpumi tiks atklāti pēdējās dienās, kad septītā eņģeļa. . . septītā eņģeļa Vēstījums, kad viņš. . .” Nevis tad, kad viņš to visu uzsāks, bet gan tad, “kad viņš sāks bazūnēt savu Vēstījumu”. Saprotat? Nevis sagatavošanās gadi, bet, “kad viņš sāks bazūni pūst, bazūnēt savu Vēstījumu, šie noslēpumi tiks atklāti.” Un te nu tie ir; nezinot tos, un jūs, ļaudis, esat tam liecinieki.

¹⁶⁷ Un pēc tam tajā ievērojamā observatorijā, lai pasaule neko nevarētu pateikt, viņi joprojām ir neizpratnē par to, kas notika. Tūsonā, tās lielās observatorijas to nofotografēja tur augšā; joprojām brīnās par to, kas notika. “Kas tas ir?” Viņi joprojām raksta avīzē: “Vai kāds par to kaut ko zina, kā tas varēja notikt?” Tur nav miglas, nav gaisa, nav mitruma; četrdesmit piecu kilometru augstumā. Ak vai!

“Būs zīmes debesis. Un, kad tas viss notiks, zemestrīces dažādās vietās, tad debesis parādīsies cilvēka dēla zīme.” “Tajā dienā,” saka Lūka, “atkal Sevi atklās cilvēka Dēls; Viņš pats atklāsies.” Un pasaule izskatīsies kā Sodoma un Gomora. Ak vai!

Brāļi, neesiet tumsoņi garīgās lietās, saprotiet. “Pētiet Rakstus, jo jūs domājat, ka Tie ir Mūžīgi, ka jums ir Mūžīgā Dzīvība; bet tieši Tie taču liecina par Vārdu.” Tieši tie taču liecina par Patiesību, par to, ko Dievs dara šajā stundā.

¹⁶⁸ Un kas tagad? Tie, kuriem ir Dieva Gars, gaida šīs lietas. Un, kad viņi šīs lietas ierauga, viņi tām tic. Jēzus sacīja: “Neviens nevar atnākt pie Manis, izņemot tos, kurus pievilks Mans Tēvs. Un visi, kurus Mans Tēvs ir devis Man,” Viņš ir Vārds, “tie atnāks pie Manis. Viņi atnāks pie Manis.”

¹⁶⁹ Es šorīt esmu runājis diezgan skarbi, jā. Viņi gaida uz To Kungu, gaida; un, kad viņi tā dara un ierauga, kā tiek apstiprināts tas apsoliņums šodienai, tas atjauno viņu ticību Viņa Vārdam. Tāpēc ka Viņš ir apsoliņjis to izdarīt un, lūk, Viņš to dara. Tad vairs nav nekādu šaubu. Dievs runā. Pirmkārt, runā Viņa Vārds. Un pēc tam Gars, kas To atnes, izdara to, par ko sacīja Vārds, ka Tas izdarīs.

Ak, mums ir tik daudz pakaļdarinājumu. Mums joprojām tie būs, cilvēki ar patiesām sirdīm cenšas darīt to *šādi* un *tādi*, taču paskatieties, kas notiek. Cilvēki uzliek tam savas rokas un tad – tad nomirst. Saprotiet, ievērojiet.

¹⁷⁰ Neviena cilvēka veidota konfesijas struktūra nekad nestrādās, ražo locekļus saviem paštaisītajiem konfesionalajiem šķirstiem. Dievam nekad nav bijusi nekāda konfesija. Viņam nekad nebūs nekādas konfesijas. Tas ir cilvēka izveidots.

¹⁷¹ Bet es gribētu šodien pajautāt, vai visa mūsu piesaistišana un lielās kampaņas, un atmodas, vai tikai ar to mēs nepiepildām metodistu šķirstu, baptistu šķirstu, prezbitēriešu šķirstu! Bet kā tad ar Kristus Šķirstu, Vārdu?

Un, ja jau Līgavai ir jābūt Vārdam, tātad Viņai ir jābūt no Kristus, daļai no Līgavaiņa. Viņai ir jābūt Vārdam; nevis Vārdam Viņa dienā; bet šīs dienas Vārdam, kādu Viņš ir apsoliņjis šajā dienā, ka Viņš ir izsūtījis Savu Vārdu, lai izveidotu Savu Līgavu un Viņu sagatavotu. Es ceru, ka mēs to redzam! Tikai nepieņemiet tagad kādas jūsu pašu idejas, un nepieņemiet kādu citu idejas. Ņemiet šeit apstiprināto Vārdu, Bibli. Ko Tā runā.

Dievs ir apsoliņjis Savā Vārdā, kā Viņš izvēlēsies Viņa Līgavu šajā pēdējā dienā. Vai jūs to zinājat? Viņš ir apsoliņjis, kā Viņš to darīs, un tas būs saskaņā ar Viņa oriģinālo Kristus izvēles, stundas izvēles, laika izvēles plānu, ka viņš... Viņš nevar to neievērot attiecībā uz Savu Līgavu, jo Viņa ir daļa no šī Vārda.

Viņš nevar To izvēlēties caur kādu konfesiju, jo Viņš taču neizvēlējās Kristu caur kādu konfesiju. Vai tad Kristus atnāca uz kādu konfesiju? Vai tad Viņš atnāca caur kādu konfesiju? Nē. Tās noraidīja Viņu. Nu, tieši to toreiz izdarīja konfesijas. Tadējādi, kad Viņš izvēlas Līgavu, vai tad Viņš var darīt to kaut kādā citādākā veidā?

Kā Viņš lika atnākt šurp Kristum? Caur praviešu Vārdu. Vai pareizi? Kā Viņš liks atnākt Viņa Līgavai? Caur praviešu Vārdu.

Kā Viņš apliecināja Viņu, kad Tas atnāca? Caur viru, uz kura bija Elijas gars, kurš iznāca no tuksneša. Kā Viņš apliecinās Savu Līgavu? Malehijas 4. nodaļā Viņš apsoliņa to pašu, pirms Viņš iznīcināja zemi, tāpat kā tas bija Sodomas dienās.

¹⁷² Atcerieties, Sodoma sadega. Vai pareizi? Nu, arī šai pasaulei ir jāsadeg. Tā sacīja Jēzus. Un tas būs tai laikā, kā ir teikts Lūkas

17. nodaļas 30. pantā: “Tas būs tai laikā, kad būs kā Sodomā un Gomorā, tad atklāsies cilvēka Dēls.”

Un kas tad notiks? Saskaņā ar Maleahijas grāmatu Viņš atkal sadedzinās zemi, un taisnie (Tūkstošgadu Valstībā) staigās pa bezdievju pišļiem. Vai pareizi? Redzat?

Tāpēc mēs dzivojam pašā pēdējā laikā. Mēs tagad esam pie durvīm, gaidām, kad Viņš atnāks.

¹⁷³ Ievērojiet, Dievs ir apsolijs Savā Vārdā, ka Viņš izvēlēsies Savu Līgavu saskaņā ar Savu oriģinālo metodi, kā Viņš izvēlējās Savus. . . Līgavainis. Viņš iepriekšpateica to caur praviešiem un atsūtīja pravieti, lai to apliecinātu.

Tas pravietis, stāvēdams Jordānas krastā, sacīja: “Skatieties!”

Viņi sacīja: “Tu taču esi Mesija, vai ne?”

Viņš sacīja: “Nē, es neesmu Mesija.”

“Tu droši vien esi Mesija.”

¹⁷⁴ “Es neesmu Viņš. Taču Viņš stāv jūsu vidū. Un viņa kurpes, es neesmu cienīgs tās atraisīt. Kad Viņš atnāks, darīs Sevi zināmu. . .”

Un šodien Viņš stāv jūsu vidū Svētā Gara Personā, izpauzdams Sevi arvien vairāk un vairāk, nāk uz Savu Draudzi, darīdams Sevi zināmu; tāpēc ka Viņš, Līgava un Līgavainis būs viens un tas pats, darot Sevi zināmu. Un pienāks tā diena, kad jūs redzēsiet, ka Tas, kuru tu juti savā sirdī un redzēji Viņa apliecinājumu, iemiesojies tavā priekšā, tad tu un Viņš esat Viens.

Jūs esat savienoti caur Vārdu. Un Vārds, kas bija sākumā, atgrieziesies atpakaļ uz sākumu, kas ir Dievs. “Un tajā dienā jūs zināsi, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī; Es esmu jūsos, un jūs esat Manī.” Aleluja! Mēs esam klāt. Aleluja! Es tik ļoti priecājos, redzot, kā Viņš iemiesojas mūsu vidū, un redzot, ko Viņš ir apsolijs Vārdam; nevis kāda emocijas, dziedāšanu un lēkāšanu, un dejošanu. Bet caur Savu Vārdu, āmen, Viņš dara sevi zināmu.

¹⁷⁵ Paskatieties, kad viņi atnesa, uzcēla templi un ienesa tajā šķirstu, Dievs tur iegāja ar Uguns Stabu. Āmen. Dāvids lēkāja un bļautījās, visi dziedātāji un priesteri darīja to pašu, kad viņi bija ārpus Dieva gribas. Taču, kad Dievs apliecināja šķirstu Viņa vietā un pozīcijā, pirms viņi paguva nogādāt tur šķirstu, lūk, atnāca pats Uguns Stabs, iedams pa priekšu; tieši pāri ķerubu spārnēm, un iekšā Vissvētākajā vietā, Viņa dusas vietā; Uguns Stabs! Un tur bija Dieva godība tik lielā mērā, ka. . . viņi pat nespēja saprast, kā veikt kalpošanu. Āmen.

Tas aizvērs katra teologa acis, kad Viņš atnāks pēc Savas Līgavas. Viņa tiks paņemta augšā nakts vidū, tā tas būs viņiem. Viņi pat neredzēs Viņas aiziešanu. Ak, slava Dievam!

¹⁷⁶ Paskatieties, Dievs apsoliņa, ka Viņš izvedis Savu Ligavu, un Viņš to izdaris. Tur būs Sēkla. Būs Gaisma vakara laikā, kā Viņš darīs visas šīs lietas, pilnīgi precīzi, un tādā veidā, kā Viņš sākotnēji to bija ielānojis Vecajā Derībā un Jaunajā Derībā.

Un tas nav caur konfesiju. Tas nav caur to mūsu sistēmu, kuru mēs šodien lietojam. Mēs tikai izraisām nāvi. Ļaujiet, lai cilvēki uzliek Tam savas rokas un tādēļ nomirst. Saprotat?

¹⁷⁷ Vārdam, vakara Vēstījumam ir jānes vakara rezultāti. Vakara laika Vēstījumam ir jāiesēj vakara Sēkla, nevis rita sēkla. Vakara Sēkla! Vai pareizi? Dienas vidus scēna, tā laika sēklas, tā bija konfesija; tas nomira, aizgāja bojā. Taču vakara laika Vēstījums parādis vakara laika Gaismu, parādis vakara laika rezultātus; vakara laika Vēstījums!

Jēzus laiks, dienas vidus vēstījums, parādija dienas vidus rezultātus. Sākuma laika vēstījums parādija sākuma rezultātus, atnesa radīšanu. Savu Dēlu pēc Viņa Paša attēla Viņš izveidoja dienas vidū. Vakara laikā Viņš veido Tam Ligavu. Saprotat? Kādā veidā? Ar Savu Vārdu.

Kā Viņš izveidoja zemi? Kā Viņš to izteica un tā radās? Ar Savu Vārdu!

Kas bija Viņa Dēls? Vārds! “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva. Un Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū.”

Kā Viņš paņēms Savu Ligavu? Ar Vārdu; nevis ar jauniem ratiem, nevis ar kaut kādu teoloģisku ideju. Bet Viņš atzīs Ligavu saskaņā ar Savu Vārdu. Neko Tam nepielieciet un neko no Tā neatņemiet. Atstājiet To tādu, kāds Tas ir. Saprotat?

¹⁷⁸ Vakara laiks, Viņš apsoliņa, ka Viņš tomēr atklās, atklās tos Septiņus Zīmogus un parādis, ko toreiz bija palaidušas garām tās draudzes. Atklāsmes 10. nodaļa un Malehijas 4. nodaļa, Lūkas 17:30, Viņš pateica, ka Viņš to izdaris. Tikai nevajag to saputrot. Atstāsim to tieši tā, kā tas ir.

¹⁷⁹ Ļaujiet man noslēgumā . . . Ir aptuveni, teju vai piecpadsmit minūtes līdz divpadsmitiem. Ļaujiet man beigt, pasakot sekojošo.

Draugi, Jēzus Kristus Vārdā, ieklausieties! Šīs lietas ir pārāk skaidras, lai jūs Tam neticētu. Tas ir pārāk skaidri, lai jūs To neieraudzītu. Jūs To, protams, varat redzēt! Protams, pasaule To redzēja! Taču vienkārši jūsu . . .

Lai tikai jūs neietekmē visi tie jaunie mānekļi un viss pārējais, kas viņiem ir šodien; man ir vienalga, cik viņi ir labi cilvēki, cik viņi ir patiesi. “Ja viņi nerunā saskaņā ar likumu un praviešiem,” saka Bībele, “tad viņos nav Dzīvības.” Saprotat?

¹⁸⁰ Dāvids domāja, ka viņam bija taisnība. Viņš bija paties. Tie priesteri domāja, ka viņiem bija taisnība. Viņi bija patiesi. Bet viņi vienkārši nebija apsprieduši šo jautājumu ar To Kungu. Un kāpēc gan tas tā notika? Iespējams, viņi pateica: “Mēs esam

par to daudz lūguši.” Taču tāda nebija Dieva metode to darīt. Viņš bija apsolijs, ka Viņš neko nedarīs, pirms Viņš to neatklās Saviem kalpiem praviešiem. Un tur, tieši viņu vidū, stāvēja Nātāns, bet ar viņu tas vispār netika apspriests.

¹⁸¹ Lūk, izlasiet pāris nākamās nodaļas tur Laiku grāmatā, un jūs to ieraudzīsiet. Kad Dāvids sēdēja mājās un sacīja: “Vai tad ir pareizi,” un Nātāns bija viņam līdzās, “ka man ir, ka es dzivoju ciedru mājā, bet—bet Dieva šķirsts atrodas tur telti?” Un Nātāns uzzināja no Tā Kunga, ko viņam pateikt, ko viņam darīt.

¹⁸² Un viņš bija izdarījis nepareizi, tāpēc Dievs pēc tam pateica: “Saki Manam kalpam Dāvidam, ka Es viņu milu. Es padarīju viņa vārdu kā šīs zemes lielajiem, taču Es nevaru atļaut viņam to darīt,” redziet, “viņš Mani ir pievilis,” redziet, “Es nevaru atļaut viņam to darīt. Es atvedīšu viru, viņa dēlu, viņš uzcels Dieva mūžīgo namu.” Un tas bija Dāvidam, protams. Salamans bija līdzība tam, bet pēc tam viņš pievila. Jebkurš cilvēks noteikti pievils. Jebkura cilvēciska būtne noteikti pievils.

Dievs ir Tas vienīgais, kurš nevar pievilt. Viņš nevar pievilt. Tas ir vienīgais, ko Dievs nevar izdarīt, pievilt. Bet Dievs ir Vārds. Bet Vārds, nav nozīmes, cik ļoti izskatās, ka tas notiks citādāk, istenosies precīzi tādā veidā, kā to sacīja Dievs.

¹⁸³ Tagad neaizmirstiet, jums ir jāņem vērā periods, laiks. Saprotat? Un kādā periodā esat jūs, kādā laikā, un tam ir jābūt apstiprinātam, lai redzētu, ka tā patiešām ir Patiesība.

¹⁸⁴ Lūk, paņemiet visus šos nosacījumus, visu Vārdu, visas līdzības un visu pārējo, un paskatieties, kur jūs atrodaties. Aizdomājieties par to stundu, kurā mēs dzivojam.

Paskatieties, gandrīz vai desmitā daļa zemes teju teju iegrims. To saka zinātnē. Viņi skatās uz pulksteni. Pirms pāris gadiem sacīja: “Šobrīd ir tikai trīs minūtes līdz pusnaktij.” Tagad varbūt ir tikai minūte, varbūt pusminūte.

Saciņa: “Tas nenotiks mūsu paaudzes laikā.”

¹⁸⁵ “Tas var notikt pēc piecām minūtēm.” Un, paskatieties, uzreiz pēc tam viņš pateica: “Piecos gados.” Lūk, ne jau es to saku. To teica viņš, zinātnieks. Viņi kā mušas bēg prom no Kalifornijas. Saprotat? Nu, tajā pašā dienā, ka Lats izgāja no Sodomas, tajā pašā dienā uz zemes nolija uguns.

Vienā no šīm dienām Dievs paņems mūsu Vēstījumu, un mēs no šejienes aiziesim. Kaut kas notiks, pavisam noteikti, tad, kad Draudze būs aizgājusi, Viņa Ķermenis, Viņa Līgava.

¹⁸⁶ Un tā, es gribu jums izlasīt no Rakstiem, un es gribu, lai jūs To izlasāt kopā ar mani. Atveriet, lūdzu, 5. Mozus 4. nodaļu, noslēgumā. Manuprāt, droši vien bija pateikti pietiekami, lai jūs to saprastu. 5. Mozus 4. nodaļa. Es izlasišu tur divas vietas.

Un šai draudzei un uz lentēm, cilvēkiem, kas klausīsies lentes, un cilvēkiem, kas tagad ir pieslēgušies viscaur valsti, es

gribu, lai jūs ieklausāties tajā patiešām uzmanīgi un nepalaidiet to garām. Tā ir tā lieta, ko es. . .

5. Mozus grāmatas 4. nodaļa. Es sāksu ar 1. pantu. Es gribu izlasīt 1. pantu, pēc tam es izlasīšu 25. un 26. pantus. Kad būsiet mājās, varat izlasīt to visu; taču vienkārši ietaupot laiku, lai mēs varētu beigt laikā, jo man atkal ir jābūt šeit šovakar, ja Dievs dos. Paklausieties, ko saka šis pravietis. Viņš bija pabijis Dieva Klātbūtnē. Viņš zināja, par ko runāja. Klausieties.

Un nu, Israēl, klausies likumus un tiesas, kuras es jums mācu darīt, lai jūs dzīvotu un ienāktu un iemantotu to zemi, ko TAS KUNGS, jūsu tēvu DIEVS, jums dod. (Tas ir mūsu Tūkstošgadu valstības prototips.)

Nepielieciet pie tā vārda, ko Es jums pavēlu, neko klāt, nedz jūs no tā ko atraujiet (“Neko Tam nepielieciet, un neko no Tā neatņemiet. Atstājiet, vienkārši sakiet to, ko Tas saka!”) ievērojiet TĀ KUNGA, jūsu Dieva, baušļus, ko Es jums pavēlu.

Jūsu acis ir redzējušas, ko TAS KUNGS ir darījis. . . Baal-peoram, jo ikvienu cilvēku, kas Baal-peoram sekoja, to TAS KUNGS, jūsu Dievs, ir izdeldējis no jūsu vidus. (“Lūk, jūs esat nošķirta tauta, ārpus tām konfesijām.” Saprotat? Saprotat?)

bet jūs, kas TAM KUNGAM, savam Dievam, bijāt pieķērušies, jūs visi esat šodien dzīvi. (“Jūs nenomirāt kopā ar jūsu konfesiju. Jūs tagad esat dzīvi un Dieva Klātbūtnē.”)

Uzmanīgi, nepalaidiet to garām. 25. pants, tagad, kad viņi ieiet zemē, lūk, tagad paskatieties, kas notika.

Kad nu jūs dzemdināsīt bērņus, kad jums būs bērnu bērni, un jūs. . . sen jau jūs būsit zemē iedzīvojušies, tad jūs tomēr apgrēkosīties (tieši tas notika), un darīsiet. . . grieztus tēlus (vēl kaut ko), vai kaut kādus atveidus, un tā darīsīt ļaunu TĀ KUNGA, sava Dieva, acīs, Viņu ar to apkaitinādami: (Klausieties!)

Es šodien te piesaucu debesis un zemi par lieciniekiem pret jums, redziet, ka jūs drīz pazudīsīt no tās zemes virsus, jeb tās vietas uz kuru jūs iesīt pāri Jordānai to iemantot; jūs tur ilgi nepaliksīt, bet tiksīt galīgi izdeldēti.

187 Šeit Mozus runāja uz Israēlu pēc tam, kad Dievs bija viņu apstiprinājis ar Uguns Stabu, un bija zināms, ka viņš bija pierādīts kā Dieva kalps, lai viņus izvestu. Un pirms viņi iegāja tajā zemē, pirms viņu ieišanas, Mozus sacīja: “Lūk, vārdi, kurus es esmu jums runājis, es piesaucu debesis un zemi par lieciniekiem pret jums. Ja jūs kaut ko Tam pieliksiet vai

paņemsiet no Tā kaut vienu Vārdu, tad jūs nepalikšiet tajā zemē, kuru Tas Kungs Dievs jums dod.”

Tā saku arī es, Jēzus Kristus Vārdā: Neko nelieciet tam klāt, neņemiet, neielieciet Tajā savas idejas, sakiet tikai to, kas ir teikts uz šīm lentēm, dariet tikai precīzi to, ko Tas Kungs Dievs ir pavēlējis darīt; nepielieciet Tam klāt!

¹⁸⁸ Viņš vienmēr tur jums dotos solījumus. Katru apsolījumu, kuru Viņš ir devis, Viņš ir turējis. Vai Viņš ir pateicis jums, kas notiks, un tas nenotika? Es šodien piesaucu debesis un zemi jūsu priekšā, es metu izaicinājumu: Vai Dievs kādreiz ir pateicis kaut ko, ko Viņš nebūtu piepildījis un izdarījis precīzi, kā Viņš pateica, ka Viņš mums izdaris? Vai tad Viņš to nav izdarījis tieši tā, kā Viņš sacīja, ka Viņš to izdaris? Pilnīgi precīzi. Tā Viņš daris arī turpmāk. Vienkārši nepielieciet Tam klāt. Neatņemiet no Tā nost. Vienkārši ticiet Tam un staigājiet pazemīgi Tā Kunga jūsu Dieva priekšā, jo mēs tuvojāmies brīdim, kad mēs ieiesim Zemē.

Tad jūs neatgriezīsieties, jūs vairs neatgriezīsieties pie šāda veida dzīves. Jūs atgriezīsieties kā nemirstīga būtne. Jūs atgriezīsieties, kad grēks jau būs aizvākts, kad sātans būs sasiets, un tūkstošs gadus jūs dzīvosiet uz šīs zemes, kuru Tas Kungs jūsu Dievs jums ir devis. “Jo lēnprātīgie iemantos zemi.” “Svētīgs, kas pilda visus Viņa baušļus, lai viņam būtu tiesības ieiet Pilsētā.” “Jo ārpusē paliek burvji, meļi, netikļi un suņi. Viņi tur neienāks.” Tas ir tikai Izpirktajiem un tiem, kas staigā Viņa baušļos.

¹⁸⁹ Nepieņemiet kaut kādus jauninājumus. Tie lidinās visapkārt, un to būs vēl vairāk. Taču nepieņemiet to visu jauno.

Tas Kungs jūsu Dievs ir darījis jums zināmu, kas ir Patiesība. Tas Kungs jūsu Dievs ir apstiprinājis, kas ir Patiesība, ar Savu Vārdu un ar Savu Garu. “Ne ar spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu.” Un Gars, “Dievs meklē tos, kas pielūgs Viņu Garā un Patiesībā.” “Tavs Vārds ir Patiesība.” Un Viņš ir viscaur apstiprinājis, ka Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžos. Viņš ir parādījis jums vakara Sēklas. Viņš ir jums To atklājis, Vārdā. Viņš jums To ir pierādījis ar Savu Garu.

¹⁹⁰ Nekādā gadījumā neuzsāciet kādu organizāciju, nemēģiniet to darīt. Nemēģiniet būvēt uz kaut kā cita.

Taču palieciet pazemīgi Tā Kunga jūsu Dieva priekšā, jo izskatās, ka drīz varētu atvērties tie vārti uz apsolīto Zemi. Lai tad mēs ieejam ar patiesu dziedāšanu un gaviļēšanu, kad Līgava un Līgavainis ieņems savas vietas uz Troņa.

¹⁹¹ Dzīvojiet pazemīgi. Dzīvojiet mīlēdami. Mīliet viens otru. Lai nekad nekas nav starp jums. Ja redzi, ka tavā sirdī sāk parādīties kaut kas pret kādu, uzreiz tiec no tā vaļā. Neļauj . . .

Un sātans daris visu, ko vien spēs, lai iekļūtu starp jums. Saprotat? Neļaujiet tam notikt. Varbūt uzradīsies kāds veikls

runātājs un mēģinās jūs aizvest no Tā prom. Vai jūs domājat, ka viņi varēja atrunāt Mozu no Dieva Klātbūtnes, kurā viņš bija stāvējis un To redzējis? It nekādi. Nē. Mēs neatņemam no Tā un nepieliekam Tam. Vienkārši saglabājam To tā, kā pateica Tas Kungs. Mēs negribam nekādu konfesiju. Mēs negribam nekādas organizācijas. Mēs negribam nekādu ļaunprātību. Mēs negribam nekādus konfliktus. Mēs gribam Dievu, un Viņš ir Vārds.

Tagad nolieksim mūsu galvas.

¹⁹² Ak, Dievs, es skatos apkārt ar garīgajām acīm, es cenšos saskatīt, kas notiek. Es redzu Tavu Vārdu, to, kā Tas ir ticis apstiprināts, kā Tas ir ticis pierādīts; vēl kopš tiem laikiem, pirms trīsdesmit trīs gadiem, tur, uz upes, ko Tu pateici. Un te nu tas ir, pēc trīsdesmit trīs gadiem, un Tu isteno tieši to, ko Tu pateici. Un Tu esi piepildījis tieši to, ko Tu pateici. Kungs, lai mēs nekādā gadījumā To nemēģinām noniecināt vai nemēģinām To kaut kā pārspilēt; vienkārši glabāt To tā, kā Tu To esi izdarījis, vienkārši dzīvot pazemīgi un sekot Tev.

¹⁹³ Viņi ir tie, Kungs, kurus Tu esi devis šai kalpošanai, neskaitot yisus tos, kuri ir aizmiguši it visur valsti, it visur pasaulē. Šejienes kapsētās ir daudzi svētie svētie, kuri gaida. Taču ir tā, kā ir teikts: “Mēs, kas būsīm dzīvi un pāri palikuši, ne ar ko nebūsīm priekšā tiem, kas ir aizmiguši. Skanēs bazūne, un pirmie augšāmcelsies mirušie; pēc tam mēs tiksim aizrauti gaisā kopā ar viņiem.” Kad Dieva godība būs uz zemes, tā noslēps Draudzi no pasaules acīm. Tā pat Viņu neredzēs, kad Viņa aizies.

¹⁹⁴ Dievs Tēvs, sargā viņus Savās rokās. Viņi ir Tavi. Es lūdzu, Dievs, lai mēs vienmēr staigājam pazemīgi Tavā priekšā. Mēs nezinām cik ilgi. Mēs nealkstam zināt cik ilgi; tā nav mūsu darišana. Tā ir Tava darišana. Tā nav mūsu vēlēšanās, lai mēs zinātu, kad Tu atnāksi. Mūsu vēlēšanās, Kungs, ir palikt pazemīgiem, līdz Tu patiešām atnāksi, un staigāt ar Tevi. Mūsu vēlēšanās ir, lai Tu reizēm vienkārši darītu mums Sevi zināmu, Tēvs, mūsu vidū, lai mēs redzētu, ka mēs joprojām ejam kopā ar Tevi.

¹⁹⁵ Piedod mums mūsu pagātnes grēkus. Vadi mūs un pasargā mūs no visām velna lamatām nākotnē. Ved mūs un vadi mūs, ak, Dievs, mūsu Tēvs. Piedod mūsu grēkus un palidzi mums būt Taviem bērniem. Mēs esam nabadzīgi cilvēki. Mēs esam izstumti no šīs pasaules aprindām, no draudžu konfesijām.

Mēs redzam beigas. Mēs pateicamies Tev par garīgo redzējumu Tavā Vārdā, ka redzam pēdējo laiku, jo visām tām lietām ir jānonāk līdz tam, kad notiks šī lielā nomētāšana ar akmeņiem no Debesīm. Palidzi mums, Kungs, tajā dienā vairs nebūt šeit, bet būt aizgājušiem Tavā Klātbūtnē, aizlidot uz Tavu klēpi.

¹⁹⁶ Kungs, dziedini slimos un nomocītos. Mēs lūdzam, lai šovakar Tu dāvā mums tik varenu kalpošanu, ka mūsu vidū

nepaliktu neviena savārguša, Tavas Klātbūtnes dēļ, Kungs. Lai mūsu sirdis nepārtraukti ir noskaņojušas uz Tevi. Un mēs zinām, Kungs, ka naudai, īpašumam, šis pasaules lietām nav nekādas nozīmes, tas ir tik laicīgi. Tas viss beigsies. Mūsu darbi, mūsu vietas, mūsu draugi, tas viss beigsies. Nav nozīmes, cik bagāti, cik nabadzīgi, cik populāri vai nepopulāri mēs esam, tas viss beigsies. Bet ir tikai viena lieta, uz kuru ir koncentrējusies mūsu būtne, un tas ir Jēzus Kristus. Tāpēc, Dievs, ļauj mums nolikt maliņā visu kā otršķirīgu un turēties pie Viņa. Un Viņš ir Vārds. Dāvā to, Kungs.

¹⁹⁷ Šīs stundas apstiprinātais Vārds! Mozus laika apstiprinātais Vārds bija Jēzus. Jesajas, Elijas, Jāņa, visu pārējo laiku apstiprinātais Vārds bija Jēzus. Un apstiprinātais Vārds šodien ir Jēzus, tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Palidzi mums, Kungs, ticēt tam, redzēt to un staigāt tajā. Mēs—mēs lūdzam to Jēzus Vārda.

¹⁹⁸ Kamēr mūsu galvas ir noliektas, es gribu pajautāt, vai šeit atrodas kāds, kas nekad nav patiesi izdarījis to vareno, visu pietiekošo... Jūs ticat Tam, taču vienkārši ticēt Tam, ar to nepietiek.

Es uzskatīju, ka mana sieva bija laba meitene. Es zināju viņas tēvu, viņas māti. Es zināju viņu daudzus gadus. Viņa dzīvoja godīgu dzīvi. Es ticēju, ka viņa ir laba sieviete, taču tas nepadarija viņu par manējo. Viņa nekļuva par manējo līdz brīdim, kamēr viņa, es pieņēmu viņu, viņa pieņēma mani.

Lūk, Jēzus grib jūs pieņemt. Vai tad jūs nepieņemsiet Viņu un nekļūsiet par Viņa Vārda daļu? Ja jūs to neesat izdarījuši, ar noliektām galvām un ar noliektām sirdīm, es ceru . . .

¹⁹⁹ Šeit nav vietas, lai aicinātu cilvēkus pie altāra. Tik un tā es pie tā pārāk neturos. Es ticu, ka Dievs apmeklē jūs tieši tajā vietā, kur jūs atrodaties. Paceliet, lūdzu, roku, sakiet: "Brāli Branham, atceries mani lūgšanā. Es gribu to izdarīt." Lai Dievs jūs svēti. "Es . . ." Lai Dievs jūs svēti. Ak, it visur ir rokas! "Es gribu tāds būt." Lai Dievs tevi svēti, brāli. Lai tevi svēti, brāli; jūs visus, it visur. "Es gribu tāds būt." Lai Dievs svēti. . . "Es patiešām tāds gribu būt. Es—es to saprotu."

Un tā, tagad paklausies, draugs, var būt kaut kas. . . Ja tu neesi tāds, tad tu esi koncentrējies uz kaut ko citu, nevis uz to. Tu esi tam tik tuvu, tu skaties uz to. Tu to redzi. Jūs esat to redzējuši jau daudzus gadus, kā tas ir audzis. Tagad jūs redzat, kā tas kļūst nobriedis. Ja tas nozīmē mums visu un pastāvēs tikai un vienīgi Tas, tad kāpēc gan vienkārši nepagrieziet galvu prom no visa tā, uz ko jūs skatījāties, un nekoncentrēties uz Viņu? Kad visas dzīves, visas nākotnes centrs ir Viņš. Vai jūs to neizdarīsiet, kamēr mēs kopā lūgsim?

²⁰⁰ Dārgais Dievs, vīriešu, sieviešu, meiteņu, pat kalpotāju rokas, viņi tās ir pacēlušī. Viņi—viņi vēlas pateikt, ka viņi grib

koncentrēties uz Kungu Jēzu, un tomēr, šķiet, viņi nespēj to izdarīt. Ir kaut kas, kas velk viņus *turp* vai *citur*. Varbūt tā ir kāda konfesija, varbūt kāds cilvēks, varbūt tas ir kāds grēks, varbūt tas ir kaut kas, ko viņi slēpj savā sirdī. Es nezinu, Kungs. Tu zini. Lai kas tas arī nebūtu, lai tieši tagad, Kungs, kamēr Tu aicini pārējos . . . Tu esi viņus aicinājis. Viņi ir Tavi.

Un, kamēr Tu aicini viņus, lai viņi kļūst brīvi no tā, no tā traucējošā grēka, kā ir teikts Bibelē. “Novērsisimies no tā grēka, kas tik viegli mūs sapin, lai mēs varētu skriet ar pacietību tajās sacīkstēs, kas mums ir noliktas, raudzīdamies uz (uz ko? uz mūsu darbu? uz mūsu konfesiju? uz mūsu biedrību? uz mūsu padomēm?) uz Kristu, mūsu ticības, kura mums ir, uz Viņu, Iesācēju un Piepildītāju.” Dari to Tēvs mums šodien, jo mēs lūdzam to Viņa Vārdā un Viņa slavai.

²⁰¹ Tagad viņi ir Tavi, Kungs. Dari ar viņiem, kā Tu uzskati par vajadzīgu. Dari ar mums, kā Tu uzskati par vajadzīgu. Mēs esam Tavi. Jēzus Vārdā. Āmen.

Viņu milu es, Viņu milu es,
Jo Viņš pirmais milēja
Un glābšanu man
Golgātā Viņš nopirka.

²⁰² Vai jūs esat aizmirsuši par pusdienām? Vai esat aizmirsuši par to, vai viss ir kārtībā ar bērniem tur mašīnā? Vai esat aizmirsuši visu pagājušo un apjautuši, ko jūs jūtat tieši šobrīd? Tas dienu no dienas materializējas jūsu priekšā. Saprotat? Lai tas ir visa centrs. Lai viss pārējais aiziet; tas viss tik un tā izniks.

Ak, vienkārši turpiniet Viņam sekot! Saprotat? Kā Elisa sekoja Elijam, sekosim Viņam. Tāpēc ka reiz arī mūs noteikti paņems augšā. Mēs redzējam Uguns ratus, kas uzcēla Viņu no kapa. Šobrīd mēs jūtam To mūsu vidū. Pienāks diena, kad Viņš atraisīs zirkus no koka. Mēs dosimies augšup. Vai tad jūs Viņu nemilat?

Un glābšanu man
Golgātā Viņš nopirka.

Ak, vai tad nevarat vienkārši aizvērt acis un teju vai ieraudzīt, kā Viņš tur karājas?

Viņu milu es (ko vēl man milēt?), Viņu milu es,
Jo Viņš pirmais milēja
Un glābšanu man
Golgātā Viņš nopirka.

²⁰³ Katru reizi, kad atgriežos mājās, kāda vairs nav. Esmu prom uz pāris mēnešiem, atgriežos, kāds ir aizgājis. Es noskumstu ik reizes, kad atbraucu.

Nesen viens puisis, ar kuru kopā es gāju skolā, nāca pa ielu, viņš sacīja: “Sveiks, Billij.”

²⁰⁴ Es paskatījos uz viņu, viņš reiz bija skaists jauns cilvēks, isti melni, spīdoši mati atsukāti atpakaļ; tagad tie bija balti kā sniegs. Viņš reiz bija tik stalts; tagad viņam ir *šāds* te vēders. Es sacīju: “Sveiks, Džim.” Es paskatījos uz viņu.

Es sajutu sirdi, es nodomāju: “Dievs, tas puisis un es, tas vīrs un es, mēs esam viena vecuma.”

Tāpēc es zinu, ka manas dienas ir skaitītas. Es zinu, ka pārāk daudz vairs nav atlicis. Es veros apkārt un domāju: “Ko es varu izdarīt, Kungs? Palidzi man. Es negribu skriet Tev pa priekšu. Es gribu stāvēt tieši—tieši aiz Tevis. Tu ej pa priekšu.” Es skatos un domāju: “Piecdesmit seši gadi vecs, ak, vairs nevar būt pārāk ilgi!”

²⁰⁵ Un es skatos turp, redzu labu manu draugu Bilu Dauhu, kurš sēž šeit, viņam ir septiņdesmit divi vai septiņdesmit trīs gadi. Es paveros apkārt, es redzu tos bērņelus, viņi domā: “Nu, es pagaidīšu, kamēr būšu tik vecs kā brālis Branhams, tad es to pārdomāšu.” Dārgumiņ, varbūt tu nekad to nepiedzīvoši. Es ļoti šaubos, ka tu to piedzīvoši. Saprotat? Taču vienkārši aizdomājieties, ja brālis Bils Dauhs nodzīvos šo dienu līdz galam, tad viņš pārdzīvos simtiem piecpadsmit-sešpadsmit gadus vecus cilvēkus. Viņi mirst katru stundu.

Tāpēc kāda gan nozīme tam, cik tu esi vecs! Kā tu rīkojies tajā stundā, kurā tu dzīvo? Ko tu dari priekš Jēzus tagad? Saprotat? Ak, es gribu redzēt Viņu. Es gribu redzēt to stundu, kad es paskatišos un ieraudzīšu visus tos vecos ķermeņus pārveidotus, redzēšu viņus “pārvērstus piepeši, acumirkli”. Ja tas nav tā, tad mēs esam vislielākie muļķi; ēdiet, dzeriet un precieties, jo rīt jūs mīrsiet; redziet, tu esi gluži kā dzīvnieks, tu nomirsti un kļūsti par zemi, un tas arī viss. Bet ir mirstīga . . . nemirstīga dvēsele, kas dzīvo tevi, brāli. Mēs patiešām esam dzirdējuši no Debesīm. Mēs patiešām esam redzējuši, kā tas tiek pierādīts. Mēs zinām, ka Viņš ir un atmaksā tiem, kas Viņu centīgi meklē.

Un tā, Kristus Ķermeņa locekļi, kamēr mēs to vēlreiz dziedāsim, es gribu, lai jūs vienkārši sežat savās vietās un paspiežat viens otram roku, kamēr mēs to vēlreiz nodziedāsim.

Viņu . . .

Vienkārši pasveiciniet savu brāli, māsu.

Viņu milu es,
Jo . . . (Ričard!) . . . milēja
Un glābšanu man
Golgātā Viņš nopirka.

²⁰⁶ Vai jūs Viņu milat? Sakiet: “Āmen.” [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Vai jūs milat Viņa Vārdu? Sakiet: “Āmen.” [“Āmen!”] Vai milat Viņa lietas? Sakiet: “Āmen.” [“Āmen!”] Vai jūs milat Viņa Ķermeni? Sakiet: “Āmen!” [“Āmen.”] Tādā

gadījumā jūs milat viens otru. Āmen! Tā tas ir. “Tā visi cilvēki zinās, ka jūs esat Mani mācekļi, kad jums būs milestība vienam pret otru.”

Es tagad esmu uzlicis savas rokas uz šiem lakatiņiem, ja jums tos vajag dabūt līdz vakaram.

²⁰⁷ Es gribu paprasīt brālim Ričardam Blēram... Dievs atbildēja uz viņa lūgšanu, viņam un tam brālim, viņi todien lūdās, lai atgrieztu to puisēnu, kurš šodien sēž dzīvs mūsu vidū, pateicoties viņu ticībai Dievam. Un tagad es gribu, lai viņš atlaiž mūs ar lūgšanas vārdiem, pēc pavisam maza britiņa, lai mēs atkal varētu sanākt kopā šovakar.

Ir jau apmēram piecas minūtes pāri divpadsmitiem, tā rāda šis pulkstenis. Un es gribu, lai jūs atkal atnākat šovakar, ja vien varēsiet, ja jūs neesat tālu. Ja jums ir jādodas mājās, tad lai Dievs sekmē jūs ceļā un palīdz jums, uz pasargā jūs. Ja varat palikt un gribat palikt, jūs šeit esat laipni gaidīti. Lai Dievs tagad ir ar jums.

Līdz mēs tiksimies! Līdz mēs tiksimies!
Līdz . . .

Pacelsim mūsu rokas pretim Viņam.

. . . mēs tiksimies pie Jēzus kājām;
Līdz mēs tiksimies! Līdz mēs tiksimies!
Dievs lai ir ar tevi, līdz mēs atkal tiksimies.

[Brālis Branhams sāk dungot dziesmu *Lai Dievs ir ar tevi*—Tulk.] Lūk, kā ir jāatstāj Dieva nams, lūgšanā, pazemīgi, paļaujoties, ka šovakar mēs atkal tiksimies. Ja tā nenotiks, “lai Dievs ir ar tevi, līdz mēs atkal tiksimies”!

Tagad nolieksim mūsu galvas. Brāli Blēr.

65-0718M Nemēģini Pakalpot Dievam, Ja Tā Nav Dieva Griba
Branhama dievnams
Džefersonvila, Indiāna ASV

LATVIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org